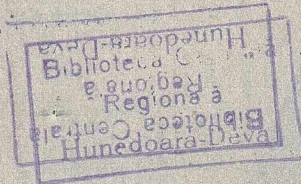

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 13 (110)

A. VI - 1 iul. 1957

Știați că în trei
sate din Banat lo-
cuesc bulgarii imi-
grați aci acum 2
veacuri!...

(pag. 11-12)

O operație care se face înainte de îngroparea conductei: se mutre a ← plumbului.

Se montează ultimele două conducte de fontă. →

L

ipsa apei este o boală cronică a orașului Iași, pe care burghezia n-a fost în stare s-o vindece. Și iată că ea va fi în curând vindecată. Peste câteva zile orașul va primi o uriașă infuzie cu

apă. În acest scop s-au executat lucrări importante, care au durat peste un an, s-au investit aproape o sută de milioane de lei, s-au depus eforturi imense.

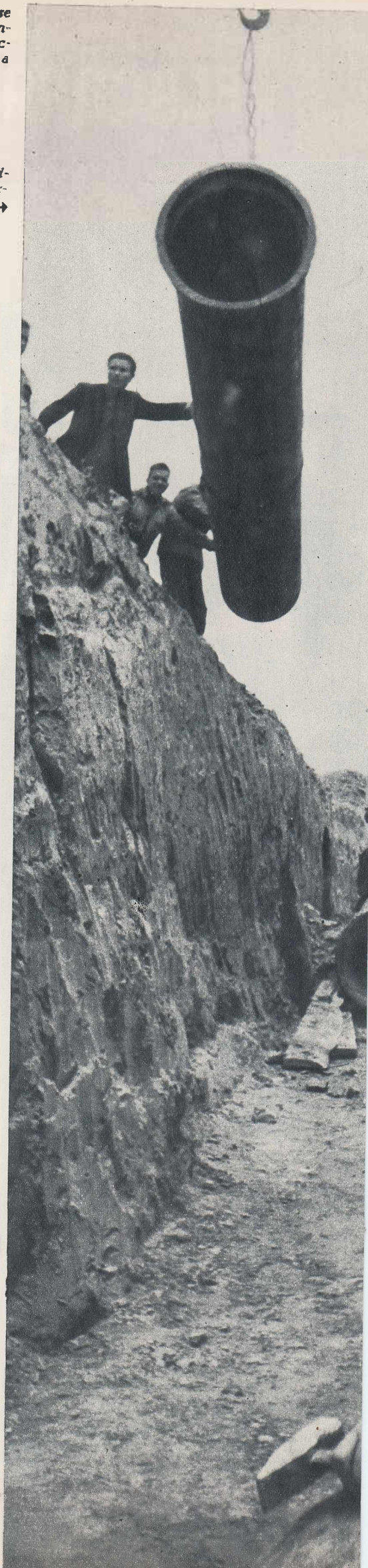
Acum lucrările sînt pe terminate și în scurtă vreme, printr-o imensă arteră de fontă, apa va porni din plin spre uzinele, întreprinderile și locuințele cetățenilor din Iași. Sute de muncitori și tineri brigadieri de pe șantierul național al acestei conducte, zeci de ingineri, constructori și tehnicieni vor dovedi că și-au respectat angajamentul luat anul trecut: la 1 iulie Iașul va avea apă dintr-un nou izvor — Prutul.

★

Bahluiul, firicelul gălbui care trece pe la marginea Iașului, n-a putut furniza vreodată apă de băut și nici măcar apă industrială.

Și nici alte surse serioase de apă nu prea au existat în jurul orașului. De aceea ieșenii, în ultima jumătate de veac, au băut apă adusă tocmai din regiunea Neamțului, printr-o arteră tot din fontă, lungă de peste 120 de kilometri — conducta de la Timișești. Străbătînd Moldova de la vest la est, conducta de la Timișești transportă zilnic 16 mii metri cubi de apă. Dar apa aceasta, avînd rostul să miște mașinile, să potolească setea ieșenilor și să le curețe orașul, înafara altor zeci sau sute de întrebunțări care i se pot da, nu ajungea în întregime pînă sub zidurile vechii capitale a Moldovei. În drumul ei lung, conducta de la Timișești mai întâlnește o localitate pe care are datoria s-o aprovizioneze: orașul Roman. În anii puterii populare și acest oraș a pornit pe calea dezvoltării industriale. Noul laminor, o mare fabrică de cărămizi și alte întreprinderi noi, pe lângă o fabrică veche de zahăr, cer apă multă. Locuitorii orașului, la fel.

Pentru Iașul de acum 30-40 de ani apa adusă de la Timișești era suficientă. Dar pentru orașul de azi, cu una din cele mai mari fabrici de antibiotice din această parte a lumii — „Penicilina“, cum îi zic pe scurt ieșenii — care prin natura fabricatelor este o importantă consumatoare de apă, cu numeroase alte fabrici vechi și noi, cu un uriaș plan de dezvoltare

ARTERA de FONTĂ

Reportaj de F. Ursecan
Foto: A. Lovinescu

tare industrială, apa adusă tocmai de lângă Tîrgul Neamț, din Ozana, a devenit cu totul insuficientă. Dezvoltarea actuală a Iașului suferea. Nu se putea trece la ridicarea unor noi și mari întreprinderi industriale, iar cetățenii bătrînului Iași erau supuși la temporare restricții de apă — „orele de întrerupere”.

Pentru a se da Iașului apa necesară au apărut în ultimii ani planuri îndrăznețe, cu variante și mai îndrăznețe. Se plănuiau schimbări în cursul Siretului sau legarea acestui rîu cu Jijia; se preconiza aducerea apei de la Cișec. A apărut și formula acceptată drept cea mai bună: apă din Prut.

Conform acestui proiect, care a fost tradus în viață, începînd de la 1 iulie Prutul devine noul izvor de apă al Iașului. În fiecare zi mii de metri cubi de apă vor ieși din Prut printr-o uriașă instalație de captare și apoi vor fi expediați și filtrați prin mijloacele cele mai moderne. La anul, pe vremea aceasta, se va mări capacitatea de livrare: prin aceeași conductă Iașul va putea primi apa necesară unui consum sporit.

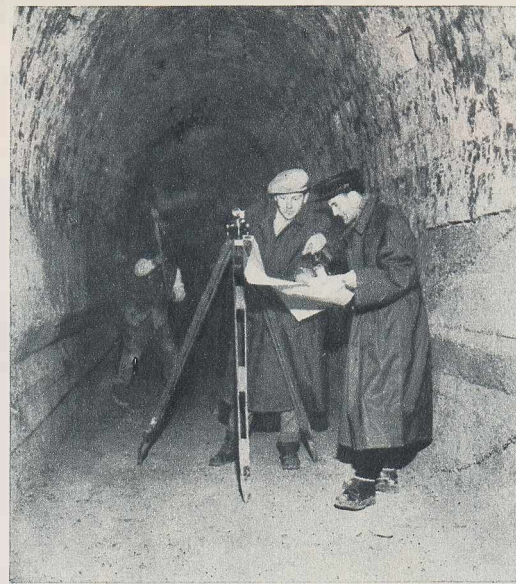
★

Artera subterană de fontă Prut-Iași a fost terminată. Pe la sfîrșitul lunii mai erau aproape terminate și parte din vastele instalații aferente: stația de pompare a apei din Prut, de expediere prin conductă, rezervoarele uriașe, stațiunile de tratare a apei — complexul de la Sorogîrla. În acele zile, pe țărîmul românesc al Prutului se desăvîrșea o lucrare impresionantă: uriașul cilindru din beton pentru captarea apei — chesonul de priză. Măsurînd 18 metri în diametru, cilindrul acesta, care se înfige în albie prin propria-i greutate, va cîntări zece milioane kilograme.

Toate aceste lucrări, executate într-un an și ceva, sînt o realizare record. Cu doi ani în urmă, cînd abia se terminase elaborarea proiectului, specialiștii estimaseră timpul de execuție la trei-patru ani. „Îl vom termina în 15 luni!” — au zis muncitorii, tehnicienii și inginerii de pe șantierul proaspăt deschis. În sprijin au venit și locuitorii satelor de pe traseul conductei. S-a muncit fără întrerupere, iarna pe cel mai mare frig, vara pe arșiță. Pe constructorii conductei nu i-au putut împiedica nici praful adus de vînt peste cîmpii, nici ploile, nici noroiul caracteristic țînutului. Munceau înainte, spre a-și respecta angajamentul.

— S-au înregistrat și acte de eroism? — am întrebat pe ing. Aurel Moldoveanu, unul din cei 20 de ingineri tineri de pe șantier.

— Au fost numai acte de eroism! — mi-a răspuns el.

Tunelul acesta face legătura între stația de decantare și filtrare. Înainte de așezarea conductelor, inginerii S. Lazăr și V. Burean au stabilit cotele radierului.

Instalarea conductei se apropie de sfîrșit. Artera de fontă se introduce pe străzile orașului.

Încununarea acestei munci eroice o va aduce ziua de 1 iulie. În acea dimineață primele cantități de apă vor trebui să țîșnească din Prut și, împinse pe noua arteră din fontă, să dăruiască forțe noi orașului. Iașul, vechiul centru cultural al țării, va putea deveni și un puternic centru industrial.

Așa a lucrat, zile de-a rîndul, montorul Sabău Cornel, în apa Prutului. Montarea garniturilor la conducta de aspirație a apei a fost o muncă dificilă. →

Asasinii

CU
blazop

Correspondență specială pentru „Flacăra” de Giancarlo SCALFATI

Citeva date cu privire la „cazul Montesi” revelator pentru morala „înaltei societăți” italiene.

Piero Piccioni, principalul acuzat, sosind la proces. Jos, în dreapta: Wilma Montesi, victima.

În ziua de 9 aprilie 1953, la orele 8 dimineața, zidarul Fortunato Bettini traversa ca de obicei plaja de la Tor Vajonica în drum spre gara Anzio. Voia să ia trenul de Roma, pentru a se duce la lucru. Pașind agale, cu pachetul de mîncare la subsuoară, Bettini descoperi, înfiorat de spaimă, cadavrul parșit al unei femei. Avea capul cufundat în nisip și trupul înfășurat într-o haină largă, de culoare neagră. Zăcea cu fața în jos, la numai cîțiva metri de mare, descultă.

Cu această imagine sumbră a început, în acea dimineață cenușie, „cazul Montesi”, afacere ce avea să dezvăluie încă un aspect al putreziciunii oligarhiei italiene și al moralei burgheze în general.

Acum, după patru ani de la izbucnirea sa, acest scandal politic — unul dintre cele mai mari din perioada postbelică, cum îl caracterizează însăși presa occidentală — a fost mușamalizat de către oficialitatea italiană și înmormîntat în arhivele justiției. La ultimul proces al cazului Montesi, desfășurat de la începutul acestui an și pînă recent la Tribunalul din Venetia, s-a pronunțat — după 126 zile de dezbateri și audierea a mai mult de 150 martori — o sentință pe care oligarhia italiană o cerea cu insistență și la care, de altfel, opinia publică se aștepta, deși o dorea cu totul contrară: achitarea lui Piccioni, acuzat de omucid, și a lui Montagna și Polito, acuzați de trafic de influență. A fost arătat și motivul acestei sentințe — „lipsa de probe”, deși procurorul Palminteri, în rechizitoriul său, a fost nevoit să susțină, pe baza probelor, teza asasinării Wilmei Montesi.

Tocmai despre aceste probe, despre dispariția lor și în general despre culisele murdare ale acestui scandalos „caz Montesi” — care este de fapt cazul „înaltei societăți” italiene, corupte, viciate, imorale, al întregului regim democrat-cristin — despre adevărul pe care oficialitatea a încercat să-l arunce în cel mai deplin întuneric, ne relatează în aceste pagini corospondentul nostru special din Italia, Giancarlo Scalfati, care a participat zi de zi la dezbaterile procesului de la Venetia, cu aceeași asiduitate cu care a urmărit în toți acești ani întreaga desfășurare a „cazului Montesi”.

Acuzatul Ugo Montagna (primul din sfînga) este liber. Seară de seară ei va putea fi înțilnit din nou în mijlocul acaleiași societăți descompuse, viciate, ce se autodenumește „înalta societate” Italiană.

TOTUL PĂREA LIMPEDE

Cadavrul descoperit de Bettini era al unei femei tinere, frumoase. Actele din geantă arătau că era vorba de Wilma Montesi, în vîrstă de 24 ani.

Intrucît tînăra locuia la Roma, ancheta a fost încredințată poliției speciale „Squadra Mobile” (Brigada Mobilă), create de ministrul Scelba. Poliția a luat legătura cu familia defunctei. Tatăl tînăra o mică timpărie. Oameni modesti, liniștiți, temători, părinții declarară ceea ce le spusese Wilma la plecare. Suferea de degerături la picioare și voise să facă o baie în mare, la Anzio. Lucrurile erau deci clare. În timp ce-și scâldea picioarele bolnave în apa mării, i s-a făcut rău, a căzut în valuri și s-a înecat. În timpul nopții, curentul marin i-a transportat cadavrul de la Anzio la Tor Vajanica, cîteva kilometri spre sud. Un simplu accident... Și așa luă naștere, în mod oficial, versiunea „băii de picioare”. Ziarele răspîndiră știrea lansată de poliție și totul păru că s-a sfîrșit.

VERSIUNEA „BĂII DE PICIOARE” SE CLATINĂ

Doi tineri reporteri din redacția unui ziar de după-amiază, intrigați de modul suspect în care au fost efectuate cercetările polițienești, hotărîră să înceapă investigații pe cont propriu.

Au plecat de îndată la Tor Vajanica, unde s-au prezentat în primul rînd la morgă. Cadavrul Wilmei mai era încă acolo. I-au privit mîinile. Ciudat! Erau fine, îngrijite. Neobișnuit de frumoase pentru o fată care, după mărturisirile părinților, făcea gospodărie în fiecare zi. Au cercetat articulațiile și au descoperit că nu erau rigide. Deci moartea nu se produsese în după-amiaza zilei precedente, ci mai tîrziu, numai cu cîteva ore înainte de descoperirea cadavrului. Pe de altă parte, au fost intrigați de faptul că defunctei îi lipsea portjartierul — și, în general, lenjeria. În plus, o localnică, pe nume Balelli, le-a declarat că văzuse pe tînăra de pe plaje, cu o zi înainte, după-amiaza, îndreptîndu-se spre Capocotta — probabil spre vilă — însoțită de un bărbat seund.

Vila Capocotta este situată în pădure, la cîteva kilometri de Tor Vajanica.

În anumite cercuri aristocratice din Roma se știa că „marchizul” Montagna, pe mîna căruia încăpuse această proprietate după căderea monarhiei, organiza aci vînători urmate de orgii nemaîntîlnite, care durau pînă noaptea tîrziu. Oaspeții lui obișnuiți erau: dr. Galeazzi Lisi, medicul personal al papei, Piero Piccioni, fiul ministrului de Externe democrat-creștin, Pavone, șeful poliției, senatori și deputați ai partidului democrat-creștin, mari afaceriști, speculanți, prinți din fosta familie regală (principele d'Assia) și alții.

La vilă, în ciuda muțeniei paznicilor, cei doi ziaristi reușiră să afle de la soția unuia dintre ei, Olindo Trifelli, că, într-adevăr, cu o după-amiază înainte de descoperirea cadavrului sosise acolo un automobil în care se aflau un bărbat și o tînăra, a cărei descriere corespundea cu cea a Wilmei.

După întoarcerea la Roma, cei doi gazetari se grăbiră să stea de

vorba cu familia Montesi. Părinții Wilmei susțineau cu îndrăjire versiunea băii de picioare, socotind probabil că numai versiunea unui accident le putea salva onoarea amenințată.

Dîndu-și seama că „pusese mîna” pe ceva senzațional, reporterii „detectivi” au scris o serie de articole în care au spulberat versiunea „băii de picioare”, susținînd în schimb că Wilma Montesi avusese o dublă existență și că fusese asasinată. După cum era de așteptat, articolele au produs mare vîlvă. Numeroase personalități suspu-se au intrat în panică, iar în culisele aristocrației italiene s-au luat măsuri drastice pentru mușamalizarea întregii chestiuni. Autorii articolelor au fost dați în judecată pentru calomnie și condamnați. Astfel, pentru cîteva luni, „cazul Montesi” a fost învăluit în tăcere.

DESTĂINUIRI SENZAȚIONALE...

Aproape că fusese dată uitării această moarte misterioasă, cînd numele Wilmei Montesi se impuse din nou atenției publice. Într-o dimineață de septembrie, o tînăra femeie, pe nume Anna Maria Moneta Caglio, ținu să se spovedească — lucru destul de nefiresc pentru ea,

să-i revină lui sarcina formării noului guvern! De aceea el aranjă astfel lucrurile, ca întreaga poveste să ajungă la urechile lui Silvano Muto, un ziarist fascist care edita o revistă de mică importanță.

A doua zi „Attualita”, publicația lui Silvano Muto, împărțea pe larg cititorilor confesiunea Annei Caglio. Amanta marchizului Montagna mărturisise că fiul ministrului de Externe, muzicantul de jazz Piero Piccioni, cunoscut ca artist sub numele de Piero Morgan, era amantul Wilmei Montesi, cu care se întâlnea în vila Capocotta, în societatea lui Montagna și a altora, și că acolo aveau loc adevărate saturnale nocturne. Toți se drogau cu stupefiante — aduse clandestin în Italia de o bandă de contrabandiști condusă de Montagna (iar Wilma era unul din cei ce se ocupau cu vînzarea lor în detaliu). În timpul întîlnirii din 8 aprilie, Wilma, exagerînd doza de cocaină, și-a pierdut cunoștința. Piccioni, crezînd că partenera sa a sucombat, a fost cuprins de panică și l-a chemat în ajutor pe Montagna. Amîndoi au transportat-o, în timpul nopții, pe plaja de la Tor Vajanica și — fără să-și dea seama că femeia mai trăiește încă — au aruncat-o în mare, spre a simula

neluate suficient în considerație.

Majoritatea datelor culese în urma cercetărilor sale coincideau, alcătuiind un fir ce ducea la concluzia asasinării Wilmei Montesi. Dar le lipsea valoarea de probe. Or, tocmai acestea, probele concludente, fuseseră distruse datorită corupției funcționarilor de la poliție.

Sepe nu se dădu bătut și dispuse reexaminarea cadavrului. În ciuda faptului că, între timp, cadavrul intrase în putrefacție, cercetările întreprinse de trei experți cu renume duseră la cîteva concluzii importante, care confirmau ipoteza lui Sepe, că Wilma Montesi, părăsită în stare de inconștiență pe plajă, murise prin înecare lentă, înăbușită de valuri. Din ordinul lui, fură arestați Piero Piccioni, Ugo Montagna și Saverio Polito. Știrea arestării celor trei avu efectul unui trăsnet în întreaga Italie. Se părea că, în sfîrșit, s-a făcut dreptate. Tatăl lui Piero Piccioni, sfătuit de ceilalți miniștri, rămase pentru moment în guvern, dar cîteva luni mai tîrziu demisionă. Pavone, prefectul poliției și superiorul lui Polito, își dădu de asemenea demisia, iar comisarul Morlacchi, care încercase tot timpul să mușamalizeze cazul Montesi, fu îndepărtat din Roma.

Din închisoare, Montagna începu să amenințe că va face „să se dezlănțuie un uragan”. Era un avertisment deschis, adresat tuturor partenerilor săi de escrocherii și orgii — miniștri, conducători democrați-creștini, personalități ale Vaticanului etc. — să-i sară în ajutor, pentru că altfel va destăinui tot ce știe despre ei. Însămintăți de această perspectivă, protectorii lui Montagna începură să acționeze. Cazul Montesi și vînovăția lui Piccioni și Montagna deveniseră o afacere de stat. Acuzația adusă lor se răsfrîngea asupra regimului democrat-creștin. Deci absolvirea celor doi de orice vină ar fi dus implicit la absolvirea guvernului.

Rodul eforturilor aliaților lui Montagna și Piccioni apăru de îndată.

Judecătorul Sepe s-a văzut constrins să-i pună în libertate pe Piccioni și Montagna, mîrginindu-se, după șase luni de cercetări, să dea o sentință de rechemare a celor doi inculpați în fața justiției — sentință concretizată în procesul de apel ce s-a desfășurat de la începutul acestui an și pînă de curînd la Venetia, în sala întunecoasă a Tribunalului din Porte del Rialto.

★

Sentința a fost pronunțată. O sentință dictată de cei interesați în salvarea cît de cît a „prestigiului” regimului democrat-creștin. Căci și așa, în cei patru ani de zile cît „cazul Montesi” a fost în atenția opiniei publice italiene, și nu numai italiene, prea multe lucruri au fost scoase la lumină, prea au fost compromise cercurile „înaltei societăți” și multe personalități politice italiene suspuse.

Dar strădania oficialității de a-i scoate basma curată pe cei de pe banca acuzării a rămas de fapt zadarnică. A și fost rostită o altă sentință: oprobriul milioanei de oameni cinstiți italieni la adresa acelor elemente corupte și descompuse ale aristocrației, care ocupă poziții cheie în Italia de azi.

Anna Maria Caglio, ale cărei mărturisiri senzaționale au dezvăluit desubturile monstruoase ale „accidentului” de la Tor Vajanica.

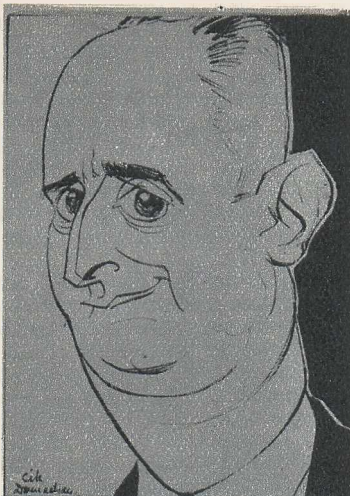
care venise la Roma atrasă de mirajul cinematografului și, după multe aventuri, sfîrșise prin a deveni amanta marchizului Montagna. Preotul, înspăimîntat de cele aflate, se urcă într-o mașină și dădu fuga la un călugăr de la Vatican, care avea sarcina de a ține legătura cu partidul guvernamental democrat-creștin — unde se spovedi la rîndul lui. După ce-l ascultă, iezuitul se prezentă domnului Fanfani, secretar al partidului democrat-creștin, care era și capul fracțiunii ce se opunea cu îndrăjire celor trei politicieni din conducerea guvernului: De Gasperi, Scelba și Piccioni. De cînd aștepta Fanfani să-i compromită pe acești „colegi”, pentru a-i face să demisioneze, ca

un accident. În graba cu care au „operat”, ei au uitat însă să-i îmbrace lenjeria...

Destăinuirile Annei Caglio au amplificat scandalul. În parlament, opoziția a cerut să fie trasi la răspundere șeful poliției, chestorul și ministrul de Externe Piccioni.

SE FACE DREPTATE ?

Rafaello Sepe, magistrat dotat cu o inteligență ascuțită și cu o rară tenacitate, a dispus repunerea pe rol a cazului Montesi. Sepe se afla în fața unui cadavru de mult intrat în putrefacție, a unui proces redeschis după aproape doi ani, a unor depoziții contradictorii,

BORGES MAUNOURY
văzut de CİK DAMADIAN

Al 23-lea!

După trei săptămâni de criză politică acută, Franța are un nou guvern — al 23-lea în ultimii 12 ani.

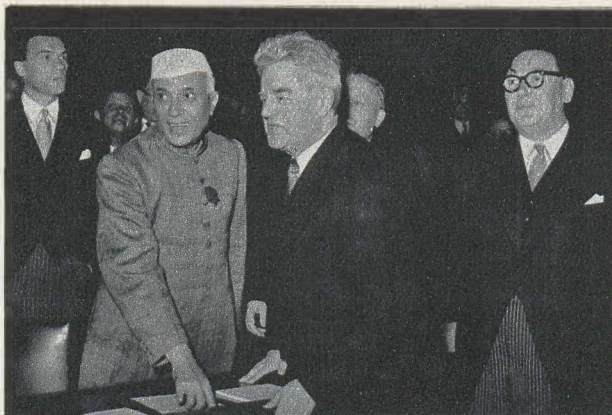
Cît de puțin trainică pare a fi și această garnitură ministerială reiese din faptul că majoritatea observatorilor politici francezi își exprimă deschis scepticismul față de stabilitatea guvernului format de Bourges-Maunoury cu participarea unor reprezentanți ai partidelor socialist și radical-socialist. Zilele franceze sînt unanime în a aprecia că noua echipă ministerială se deosebește foarte puțin de fostul guvern Mollet, cu atît mai mult cu cît în funcția de ministru de externe a fost menținut Christian Pinneau, iar Robert Lacoste, unul din principalii organizatori ai războiului murdar din Algeria, deține mai departe funcția de ministru rezident al Algeriei.

În ce îl privește pe noul premier, ziarul „Franc T'reur“ subliniază că în timp ce acesta „are la dreapta mulți amici, la stînga el nu se bucură de simpatii“.

Faptul că în prima sa declarație oficială Bourges-Maunoury s-a pronunțat pentru continuarea războiului colonialist din Algeria nu a contribuit desigur cu nimic la atenuarea nepopularității celui de-al 23-lea guvern francez.

LA 23 Iunie AU AVUT LOC în R. D. Germană alegeri pentru organele locale ale puterii. Alegerile s-au desfășurat sub semnul luptei înregului popor pentru pace, pentru unitatea Germaniei, pentru socialism. 97,15% dintre cei cu drept de vot s-au prezentat la vot. 99,52% din votanți s-au pronunțat pentru candidații frontului național.

În fotografie, președintele Wilhelm Pieck votează la una din circumscripțiile electorale din Berlin.

CU PRILEJUL CĂLĂTORIEI SALE prin țările scandinave, primul ministru al Indiei, Jawaharlal Nehru, a vizitat și Finlanda.

În fotografie, premierul indian primit cu cordialitate de reprezentanții dietei finlandeze.

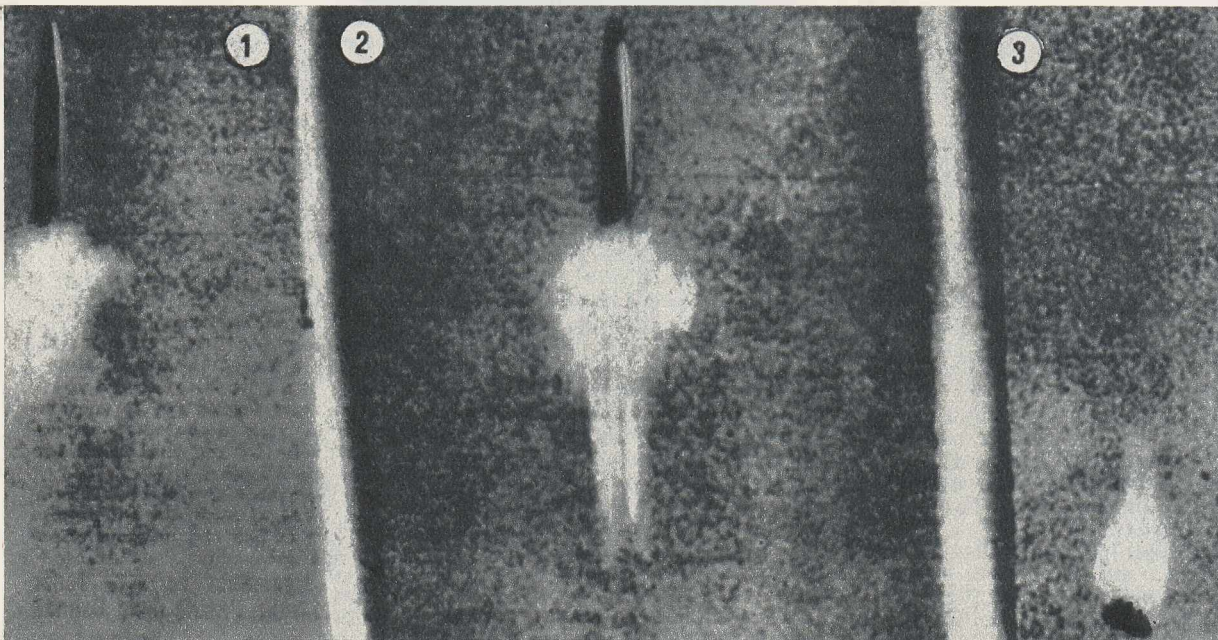

CONSTANTIN SILVESTRI LA LONDRA. În capitala Angliei, maestrul Constantin Silvestri a avut de dat un greu examen, trebuind să-și concentreze întreaga muncă de pregătire într-o singură repetiție! (E deci explicabilă încordarea de pe figura maestrului!) La capătul ei, monumentală „Missa Solemnis“ de Beethoven era realizată într-o concepție ce avea să impresioneze puternic publicul londonez.

FALIMENT TOTAL în lansarea primei rachete teleghidate intercontinentale americane „Atlas“! Racheta, lansată după minuțioase pregătiri la baza Cape Canaveral (statul Florida) trebuia să parcurgă o distanță de 800 km; ea n-a parcurs decît 25 km și a explodat în aer, la o înălțime de numai 1600 metri.

În fotografia pe care o reproducem se pot desluși cele trei faze ale experimentării nereușite a rachetei „Atlas“. 1: momentul lansării; 2: explozia rachetei; 3: „Atlas“-ul dezintegrat se prăbușește în mare. Pașubele: 200 miliarde franci.

UN SFERT DE MILENIU

GLORIOSUL ORAȘ DE NORD, care poartă cu cinste numele marelui Lenin, împlinește 250 de ani. De la Petersburgul de odinioară și pînă la Leningradul de azi, orașul a crescut și s-a dezvoltat într-un ritm vertiginos, devenind în zilele noastre una din perlele strălucitoare ale Uniunii Sovietice.

In fotografie: Piața Stacek din Leningrad.

INTRUCIT IN ALGER forțele polițienesti n-au fost în stare să reprime acțiunile de luptă anticolonialiste ale populației, comandamentul francez a înțesat orașul cu unități de parașutiști înarmați pînă în dinți.

CHARLIE CHAPLIN și-a manifestat nu o dată, de-a lungul ultimilor ani, ostilitatea deschisă față de orice politică menită să împingă omenirea spre un nou război. Recent marele actor a acceptat invitația „Consiliului japonez împotriva bombelor atomice și cu hidrogen”, de a fi unul din promotorii celei de-a treia Conferințe mondiale pentru interzicerea armelor nucleare, care urmează să aibă loc la Tokio, între 2-6 august.

Charlie Chaplin este tatăl a șase copii; cel mai mic dintre ei a venit pe lume de curind. In fotografie, „prima întâlnire” dintre Charlot-tatăl (în vîrstă de 68 ani) și sugarul în vîrstă de cîteva zile...

UN GRUP DE AGENȚI ai spionajului englez în Egipt au fost judecați și condamnați la Cairo. Din grup făceau parte cetățeni englezi și egipteni.

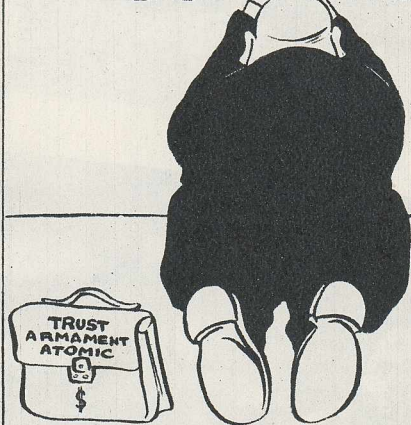
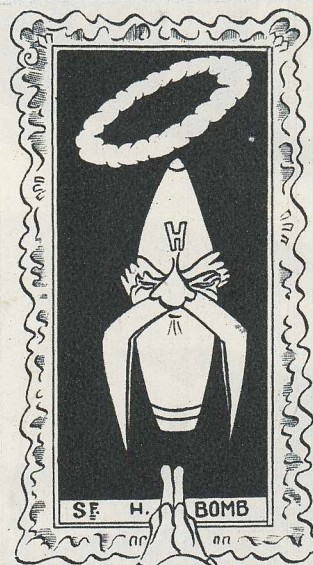
In fotografie: spionul Sayed Amin Mahmud (în dreapta) care a fost condamnat la moarte.

IATĂ-I PE CEI TREI reprezentanți temerari ai rasei canine, care au efectuat primele călătorii în spațiul cereștii, pe bordul rachetelor sovietice ce au atins o înălțime de peste 100 km. După cum s-a constatat, în tot timpul călătoriei prin stratosferă, la o înălțime atât de mare și cu o viteză de 1770 metri pe secundă, animalele s-au comportat foarte bine.

caricatura săptămînii

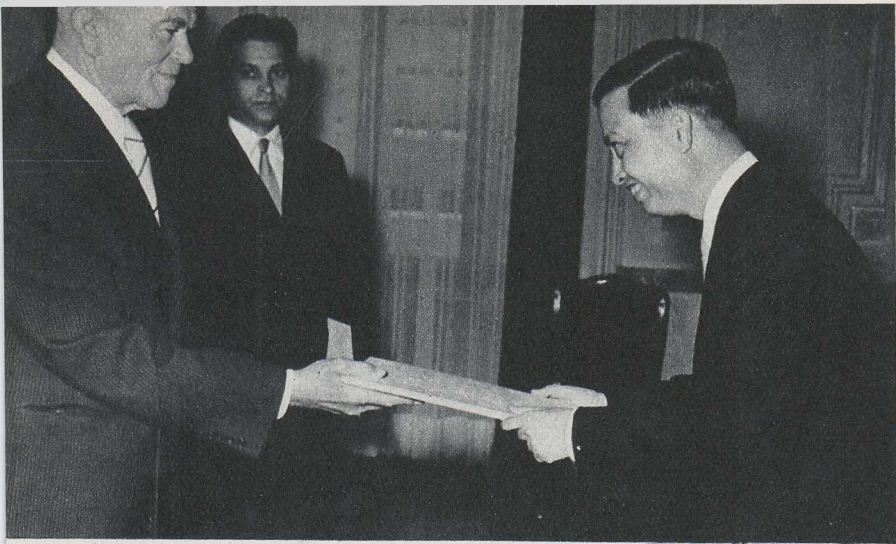
caricatura săptămînii

Trustmanul: —... Prinea noastră cea de toate zilele...

Desen de Luigi LUIGI

caricatura săptămînii

NOUL AMBASADOR AL REPUBLICII DEMOCRATE VIET-NAM la București, Nguyen Van Kinh, prezintă scrisorile de acreditare tovarășului Dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Mării Adunări Naționale a Republicii Populare Romne.

IN AMINTIREA EROILOR și martirilor clasei muncitoare, uciși la Galați în 1916, cind guvernul burghezo-moșteresc, a înăbușit în sine demonstrația pentru pace a muncitorimii — zilele acestea a avut loc un impresionant miting al populației gălățene. Cu acest prilej, osemintele celor uciși la 13 iunie 1916 au fost reinhumate într-un cavou, în fața căruia au fost postate, tot timpul mitingului, gărzile de onoare constituite din veterani ai mișcării muncitorești din Galați.

← S-A INTORS IN CAPITALĂ delegația bisericii ortodoxe romine, în frunte cu patriarhul Justinian, care la invitația patriarhului bisericii ortodoxe din Serbia, Vichenție, a făcut o vizită prietenească în R. P. F. Iugoslavia.

↑ LA 24 IUNIE s-a sărbătorit cea de-a 10-a aniversare a înființării trupelor de grăniceri ale Ministerului Afacerilor Interne. În cinstea bravilor apărători ai frontierelor patriei, ziua de 24 iunie a devenit „Ziua grănicerilor din R. P. Romină”.

LA GOSPODĂRIA AGRICOLĂ DE STAT din Chirnegi (raionul Oltenița) a început recoltarea păioaselor. În fotografie: o mașină recoltind orzul.

O DRAMATICĂ SCENĂ din noul film românesc „Pasărea furtunii”, după romanul lui Petru Dumitriu, realizat de regizorul Dinu Negreanu. În rolurile principale, doi actori debutanți în film: Margareta Pogonat (Ulțiana) și Mircea Albulescu (Adam Jora).

fotocronica FLACARII

OASPEȚI: ORCHESTRĂ DE DANS DIN LEIPZIG. Patru trompete, patru tromboane, cinci saxofoane, grupul ritmic și... dirijorul, firește. Dintre toate, vi-l prezentăm pe Kurt Henkels, binecunoscutul dirijor al orchestrei de dans a Radiodifuziunii din Leipzig, pe care în aceste zile o putem asculta la Teatrul de vară „23 August” din București.

Țara în care nu există imposibilul

Călătorind prin Uniunea Sovietică, un englez rămîne cu adevărat uluit de imensitatea pămînturilor proaspăt desțelenite.

Dacă s-ar înscrie pe hartă drumul de mii și mii de kilometri străbătut de mine prin văzduh, pe uscat și pe apă, în timpul călătoriei mele prin Siberia, Kazahstan, prin republicile Bașkiră și Tatară, distanța ar părea neînsemnată, cu toate că ea poate să încingă de câteva ori insulele noastre britanice.

În timp ce scriu aceste rînduri, în fața mea se află un săculeț cu spice de grîu, o sticlă conținînd o probă de petrol nerafinat și o bucată de minereu de fier, avînd fiecare valoare de simbol. Sînt daruri noi ale pămînturilor din Orientul sovietic, din regiunile desțelenite.

Există o legătură indisolubilă între grîu, petrol și metal. Grînelor de aur ale holdelor sînt culese de puternice mașini de oțel, ale căror roți sînt puse în mișcare de combustibilul provenit din petrol. Dar aceasta nu este decît latura pur tehnică a unității lor. Cel venit dintr-o țară a „întreprinderilor libere“, a proprietății agrare private, dintr-o țară în a cărei industrie domnește haosul intereselor ce se ciocnesc, este profund impresionat de unitatea planului economic, de țelul unic ce dirijează giganticul mecanism al recoltării bogățiilor vegetale și minerale ale pămîntului sovietic.

Încercînd să redea poetic imaginea unui lan de grîu din țara lui, un bard englez l-ar putea asemui cel mult cu un „lac de spice aurii“. Dar cînd zbori astăzi pe deasupra lanurilor Siberiei și Kazahstanului sau cînd gonești zile de-a rîndul printre ele cu mașina, cuvîntul „lac“ devine ridicol. Nici comparația cu marea nu redă îndeajuns de bine imensitatea. Doar ocean este termenul întru totul corespunzător.

Îmi dau seama că între un cîmp și altul, între două sovhozuri, trebuie să existe hotare. Dar loturile laolaltă par un singur cîmp nesfîrșit. Am petrecut cîteva ore cu brigada unor tineri combineri veniți de departe să ajute la strînsul recoltei. Mi-au povestit, oarecum rușinați de isprava lor: odată, din greșeală, au trecut cu combinele dincolo de hotarele sovhozului „lor“, culegînd recolta pe cîteva zeci de hectare aparținînd unui sovhoz „străin“.

Dar într-o țară unde hotarele au fost înlăturate și unde nu există decît un singur „proprietar agricol“ — poporul — cine ar putea să condamne o asemenea greșeală?

O enigmă au fost pentru mine drumurile pe pămînturile odinioară întelenite. Cum de le găsesc șoferii autocamioanelor, în acest ocean nemărginit de grîu? Într-adevăr, aici poate fi vorba mai de grabă de arta „navigației“, decît de cea a conducerii unui automobil. Uneori direcția nu poate fi precizată decît după soare sau după stele și ai impresia că busola trebuie să constituie o parte din echipamentul necesar fiecărui șofer.

În afară de o mică excepție, drumurile au fost tăiate aici, pe un pămînt virgin, de roțile primelor mașini care au trecut pe aceste locuri abia cu un an în urmă. Șoferul nostru, deși de prin partea locului, a rătăcit la un moment dat drumul și nu știu dacă acest ocol inutil nu a fost urmat și de alte mașini, mai necesare în campania recoltei, decît cea a unui corespondent.

Am stat de vorbă cu mulți conducători de

sovhozuri din regiunile Novosibirsk și Kustanai. Discuțiile s-au purtat mai ales în jurul tehnicii agricole — cum era și firesc, de altfel, în preajma bătăliei recoltei. Cei cu care am vorbit mi-au declarat că dispun de un număr suficient de mare de combine și de camioane pentru secerișul și transportul grînelor. Modesti, ei nu făceau caz totuși de faptul că lupta pentru strîngerea recoltei era ca și cîștigată. Întrucît prevederea, uneori chiar puțin exagerată, este trăsătura cea mai de seamă a fiilor patriei mele, Scoția, nu m-ar fi surprins chiar dacă vreunul dintre interlocutorii mei mi-ar fi citat cunoscutul proverb — același, după cîte știu, în toate limbile: „nu te lăuda cu recolta, pînă nu este strînsă în hambar“.

Grîul înalt, cu spicele coapte, grele de rod,

astepta să fie secerat. Vremea era minunată. Privind lanurile unduite de vînt, pe locuri pînă de curînd năpădite de buruieni, mi-am amintit de învățătura înțeleaptă a lui Miciurin: „Noi nu putem aștepta daruri de la natură, sarcina noastră este de a i le smulge“.

Demult credeam că Uniunea Sovietică este o țară cu posibilități nemărginite. Acum, după trei săptămîni de călătorie pe pămînturile desțelenite și prin ținuturile, pînă de curînd virgine, din Siberia și regiunea Volgăi, în care se valorifică azi bogatele zăcăminte de petrol, minereu și cărbune, după ce am întîlnit pretendenți hotărîrea și eroismul cu care oamenii sovietici înfrîng obstacolele și înlătură greutățile, pot să spun că Uniunea Sovietică este o țară în care nu există imposibilul.

Belșug de grîu pe pămînturile desțelenite ale Kazahstanului.

să nu-ți uiți vorba...

— schiță —

de Corneliu LEU

mihu
dragomir:
VERSURI

OM

Se spune că pe lume sînt trei feluri de oameni: buni, răi și șoferi. Naiba știe! Ce să mai zic? Nu mai zic nimic. Eu, cu Grigore, omul de care mi-e legată soarta în toată campania asta, m-am lămurit și m-am răslămurit. Îl las să turuie ce vrea, cum vrea, pînă unde vrea.

Îl las să turuie, numai să conducă mașina repede și să nu mă dea în vreun șanț. Din punctul ăsta de vedere, da! Nimic de spus! Mașina merge — ceas. Atîta știu șoferii ăștia: mașinuța lor. Mașinuța lor și pîntecul lor. Și despre astea două lucruri dă-i, și trage-i, vorbește și sporovăiește, bodogănește... Bodogănește-mă, Grigore, că eu tot nu te ascult. Adică, cum să nu te ascult, cînd te-aud? Eu mă gîndesc ce-o fi făcînd brigada de agitatori din satul care urmează, el mă-ntreabă: „da' ce zici, tovarășe secretar, niște molănel abțigim noi acolo?” Eu fac socoteala procentuală a cererilor de înscriere-n gospodărie primite săptămîna asta, el zice: „da' un pui fript e?... Ce părere ai, tovarășe secretar, nu-i așa că n-ar fi rău?... Mai ales cu niște mujdei!”... Eu mă chibzuiesc pe care dintre instructorii raionali să-l trimit responsabil al unei brigăzi, el îmi atrage atenția, destul de supărat: „numai să nu mai faci ca ieri, tovarășe secretar, să zici că bine, bine... și pîn-la urmă să-l lași pe Grigore să-și facă singur rost de potol... Ai să mai faci așa, tovarășe secretar?”

Îl ascuți, îi răspunzi, ce să faci?! Doar bați cu el drumurile de două săptămîni!... Numai cînd mă enervează prea mult, îi spun: „să nu-ți uiți vorba”, și-l întreb altceva. Hm, auzi: „Să nu-ți uiți vorba!” Îi spun așa, dar mă gîndesc în sinea mea: „De și-ar uita-o o dată!... Dar de unde? Ți-aigăsit! Îmi răspunde, schimbă viteza, apasă pe accelerator și...”

... Să am eu jumătate din funcția dumitale... auzi: ditamai secretar la comitetul raional!... Ehe, ce fericită ar fi burticica asta!... M-auzi? Numai purcei de lapte aș mânca: și încă nu așa, oricare purcel de lapte. Numai purcei de lapte de trei săptămîni și-o zi!... Din ăia ale căror oase fac între dinți cranț, cranț, cranț... Știi...

— Grigore, să nu-ți uiți vorba! Ce-ai face tu, dacă ai duce trei zile muncă de lămurire cu un om să intre în gospodărie, l-ai vedea cum se convinge, cum aduce hîrtia, tocul, călimara, cum trimite femeia să scoată o cană de vin, cum toarnă în pahare, cînsteste și, cînd să pună mîna pe toc să iscălească, deodată i se tulbură ochii și zice iarăși: „plec”. E, ce-ai zice?

— Ce să zic, tovarășe secretar?... Ți s-a-ntîmplat dumitale așa ceva?

— Da — răspund eu bucuros că, în sfîrșit, îl interesează altceva.

Ochii lui verzi mă privesc cu atenție, ca și cum ar vrea să vadă dacă spun drept sau nu. Apoi el mă întrebă:

— Da' vinu' pe care l-a adus femeia cum era, era bun?

— Ptiu, fir-ai să fii, Grigore!

— De ce, tovarășe secretar? Prin partea sta e și viță nobilă, dar și teras... Eî, în jos,

spre Dunăre, la Rasova, la Cochirleni, acolo-i vin bun... Alb și rubiniu... Lacrimă! Și-un buchet!... De ce nu mergem noi într-acolo, tovarășe secretar?

Ce să-i mai zici?... Zi-iceva, dacă mai poți! Cînd te frămîntă atîtea gînduri, cînd ai de rezolvat atîtea lucruri, cînd simți și tu nevoia să te sfătuiești cu cineva, Grigore... zi-i Grigore și lasă-l în pace. Îl lași, dar parcă el te lasă?!

— Tovarășe secretar...

— Stai, să nu-ți uiți vorba! Ce se vede acolo, pe cîmp, cîine sau iepure?

— Cîine, dă-l naibii! — răspunde el repede, pentru ca să se-ntoarcă iar spre mine. Știi, eu mă gîndesc, poate ai aici mai multă treabă, lasă-mă pe mine să mă duc la Cochirleni... Am acolo...

— Stai, să nu-ți uiți vorba! Nu-i așa că la Ceamura o iei așa, peste deal?

— Da... Da' ce zici, mă duc pînă la Cochirleni?

— Nu se poate!

Sprîncenele i se pleoștesc a supărare.

— De ce?

— Sîntem în campanie; pînă la trei februarie ne-am luat un angajament. Nu vezi că nu-i ușor de dus munca de lămurire? Uite, să-ți dau alt caz: chiar din satul ăsta, unde mergem acum...

— Sînt oameni primitori pe-aici, sau pățim...

— Stai, să nu-ți uiți vorba! Voiam să-ți cer un sfat: e un om care zice că el intră-n gospodărie, dar femeia-i rămtne pe dinafară; așa ceva nu se poate... Ce zici, Grigore, cum să-l lămurim?

— Are vie?

— N-are — îi răspund eu, convins că tovarășul meu își face vreun calcul în legătură cu sfatul pe care vrea să mi-l dea.

— N-are... — face Grigore supărat. Atunci, ovarășe secretar, cît stai dumneata de vorbă cu el, eu mă duc pînă-n capul satului, la unul pe care-l cunosc și știu că are.

— Așa-i Grigore. Cînd terminăm campania, am să stau eu de vorbă cu el mai serios. Dar pînă atunci... Pînă atunci...

Uite însă ce mi s-a întîmplat ieri: stăteam de vorbă de vreo două ore c-un gospodar. Îi arătam, negru pe alb, cît au cîștigat colectivității din satul alăturat, îi povesteam despre aparatul de radio pe care și-l cumpărase unul, cu vreo două zile mai înainte. Omul asculta, înțelegea, dar de hotărît nu voia să se hotărască nici în ruptul capului... La o vreme ușa se deschide și pe ea apare Grigore.

— Mă iertați, e cam frig în mașină. Pot să stau și eu?

— Stai — îi spun eu.

— Poftește — îi spune gazda.

Și apoi trecem iarăși la discuția noastră, nebăgîndu-l în seamă. Și eu vorbeam, și spuneam, și oboseam, și omul îmi da toată dreptatea, pînă cînd ajungeam iarăși la hotărîrea pe care trebuia s-o ia el.

— Tovarășe Nichifor (că așa îl chema pe om) — zic eu — dacă vezi că-i bine, dacă-ți dai seama că nu te mint, de ce nu te hotărâști o dată?

Și iarăși zîmbetul neîncrezător al omului, și iarăși ia-o de la capăt, și iarăși aprobarea lui față de cele ce spuneam, și iarăși:

— Tovarășe Nichifor, dacă vezi că-i bine, dacă-ți dai seama că nu te mint...

Atunci, deodată, dintr-un colț, aud o voce:

— Tovarășe secretar, să nu-ți uiți vorba! Grigore, Grigore era! Îl văd cum se ridică, cum se apropie, cum se așază lîngă om și începe să-i vorbească. Dar să-i vorbească, nu glumă. Intru și eu în discuție, ne aprindem

E-n mine-un sens mai frainic ca-n vîntul ce mă-ndoaie. Că norul trec, și totuși nu-s mulțumit cu-o ploaie. Cînd pler în somnul nopții, visez o nouă zi. Izvoru-l sorb, și setea din nou mă va-ncolți. Cu mîinile căzute finjesc de neîubire, Dar tot aștept o oră de-alean și nemurire. Mi-a fost sfărmată casa, și alta mi-am durat. Am desperat prin gloanțe, și totuși am sperat. Pierdutu-mi-am prietenii, prin moarte sau dezgust, Cotnarul prieteniei eu tot încerc să-l gust. Mi-am azvîrlit chiar viața pe-un talger de cîntar. Am socotit-o strîmbă, și mi-am clădit-o iar. Și astfel merg 'nainte pe drumul nebătut: Mai cad, dar niciodată n-o iau de la-nceput.

PLIMBARE

Cu scuturi grele de toamnă țrize balta ne primește din nou. Lotca scîncește ca vie și-n sălcii se-mpetește același nostalgic ecou.

Leneși, șerpil absorb ultima căldură. Apele s-au resemnat înainte de-a îngheța. Tu, filcă a soarelui, pură, luminezi împărăția bălții și-a mea.

Vibrează vîslele-n mîinile mele ca strunele unei harfe pe care doar eu știu să cînt. Ascultă, ascultă, iubito, la ele ce imn de-mpîlnire înalță în vînt.

Toamna toarnă cu pumnul sur în baltă, părul tău e-o flacăra tremurînd. Cînd te ridici în picioare, decît zarea mai-naltă, pari un strigăt al vieții, sîșnit din strîfund.

Vîslele-au tăcut, și noi am tăcut, în lumea ciudată a-ntînselor ape. Să-notăm alături, ca într-un sărut, aproape de cîntec, mereu mai aproape...

toți trei, ne domolim, iar ne aprindem. Peste încă vreo oră, Nichifor semna cererea de intrare-n gospodărie.

Am ieșit. Era noapte. Motorul mașinii începu să duduie.

— Tovarășe secretar — zice Grigore.

Iar eu:

— Stai, să nu-ți uiți vorba! Vreau să-ți mulțumesc, să-ți mulțumesc foarte mult... să nu-ți uiți vorba. Vreau să-ți spun serios.

Dar el, de colo:

— Cum o să mi-o uit, tovarășe secretar? Cum o să mi-o uit, cînd vreau să te întreb dacă mă iei și pe mine de-acuma prin case...

— Te iau, Grigore, dar uite, omul ăsta, de exemplu, n-avea vin... Tu, după cîteștiu...

— Stai, tovarășe secretar, să nu-ți uiți vorba! Vreau să-ți spun unsingur lucru: ce, chiar așa crezi că e Grigore?!

după

2

VEACURI

— Scurte note de drum —

de B. SURU
Fotografiile autorului

meni au murit de holeră între 1830 și 1836, sau chiar vârsta matusalemică pe care au atins-o unii dintre primii locuitori.

Ce i-a împins pe acești bulgari să treacă Dunărea și, izolându-se de țara lor, să se stabilească în Banat? O poveste lungă și tragică, pe care cei de azi o știu de la părinți, de la bunici, de la străbunici...

Mii de bulgari, originari din ținutul Nicopole, convertiți la catolicism, fugind de persecuțiile turcilor ca și ale bisericii dominante, au trecut Dunărea acum mai bine de două veacuri, transportându-și bruma de avere unii cu căruțele, alții cu spinarea, într-un nesfârșit și impresionant cortegiu. Ei au ajuns în părțile Craiovei și, după un lung popas în Oltenia, s-au îndreptat spre Banat, unde urmașii lor mai trăiesc și azi. Monarhia catolică a Habsburgilor, care le-a permis să se stabilească aici, i-a blagoslovit de îndată cu bisericii și preoți catolici...

★

Comunele bulgărești sînt cîteva insule în mozaicul de minorități naționale din regiunea Timișoara. N-am vizitat decît două: Vinga și Beșenova Veche. Beșenova este o comună mai mare decît Vinga. Are șase mii de locuitori și toți șase mii sînt bulgari. Azi aproape toți sînt colectivști, membri ai gospodăriei „Gheorghe Dimitrov”. În Vinga, în gospodăria colectivă înființată cu șase ani în urmă și botezată cu numele poetului revoluționar bulgar Hristo Botev, trăiesc și muncesc laolaltă nu numai colectivști bulgari, ci și romîni, sîrbi, maghiari, germani și țigani.

Comuna Vinga a avut pe vremuri faima sa: aici se fabrica o ciocolată despre care se zice că era foarte bună, deosebită la gust de produsele altor fabrici. Ciocolata și bomboanele de Vinga au purtat faima comunei multă vreme, pînă cînd fabricantul respectiv, un anume Drașcoviți, hapsîn ca oricare capitalist, a dus cu el în mormînt secretul de fabricație, pe care-l ținuse ascuns toată viața, nefîmpărășindu-l, nu numai muncitorilor pe care îi exploata, dar nici măcar propriului său fiu.

Deși de atunci nu s-a mai fabricat în Vinga ciocolată, totuși e de la sine înțeles că satul nu s-a prăpădit, iar locuitorii n-au fost împiedicați de a dobîndi o nouă faimă: faima de oameni gospodari și harnici.

În ceea ce privește Beșenova, aceasta e situată în partea cealaltă a Banatului, tocmai dincolo de Sînnicolaul Mare, nu departe de acel cot al țării unde se mbucă trei frontiere: romînă, ungară și iugoslavă. Primii locuitori bulgari ai acestei comune s-au așezat pe fosta vatră a unui sat de pecenegi, în aceeași perioadă în care s-au format satele bulgare Vinga și Denta.

Două secole de-a rîndul copiii bulgarilor de aci n-au putut învăța carte în limba maternă. Dar astăzi, pe scena căminului cultural din Beșenova se joacă piese în limba bulgară, tinerii dansează în tradiționale costume naționale. S-a prezentat în limba bulgară „O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale, dar și o piesă scrisă de Matei Kastiov, directorul școlii bulgare din Beșenova. Această piesă, premiată la concursul regional, descrie viața de ieri și de azi a oamenilor din partea locului.

Despre viața de ieri, atunci cînd vorbesc, bătrînii bulgari întorc capul ca și cînd și-ar aminti de un vis urît. Exista aici un obicei nenorocit: ca să capeți de lucru la moșier sau la chiabur, trebuia să plătești. Să plătești, ca să fii anga-

Coperta noastră

Maria Jirkov și Petru Șerban în costumele naționale ce se poartă în Vinga. Costumul fetei e foarte bogat; pentru realizarea acestei țesături metalice, în greutate de 8-10 kg, cusătoresele — adevărate artiste populare — lucrează ani de zile. În jurul gîtului, fetele poartă salbe grele de argint, moștenite din mamă în fiică.

Azi, tînăra Ecaterina Basilka din Vinga a îmbrăcat haina de sărbătoare: costumul național bulgar. Desigur că acest port nu mai seamănă cu cel de la obîrsie; în două sute de ani e normal să fi suferit transformări!

acă privești spre nord, dintr-un turn al bisericii din Vinga, poți zări — în nopțile clare — luminile Aradului, iar dacă îți îndrepti privirile spre sud, pe cele din Timișoara — deși zeci de kilometri de cîmpie despart comuna de aceste două orașe. Turnul acesta are o înălțime de 70 de metri.

Biserica despre care vorbim, datorită dimensiunilor și arhitectonicii ei (are oarecare asemănare cu faimoasa catedrală gotică din Köln), se află în contrast violent cu satul în mijlocul căruia este așezată: un sat obișnuit, cu case mărunte, construite în stiluri și înfățișări diferite.

Jumătate din locuitorii acestei comune sînt de naționalitate bulgară, iar monumentală biserica este de rit catolic, ridicată în veacul trecut pentru acești bulgari.

„Bulgari catolici?” — se poate întreba nedumerit oricare om neinforma. „Nu se poate — va spune tot el — bulgarii se știe doar că au aparținut bisericii ortodoxe!” Și, totuși, așa este: bulgari catolici! Numai această curiozitate religioasă face să găsim azi bulgari în acest colț din Banat.

O monografie a celor cîteva sate bulgărești din Banat nu s-a apucat încă nimeni să scrie, deși mulți din cei de pe aici pot povesti lucrurile ca și cum ele s-ar fi întîmplat ieri și nu prin veacul al XVIII-lea. Iar după scriptele rămase, se poate afla numele primului copil născut la Beșenova, cîte sute de oa-

COPERTA

NOASTRĂ

NOTĂM!

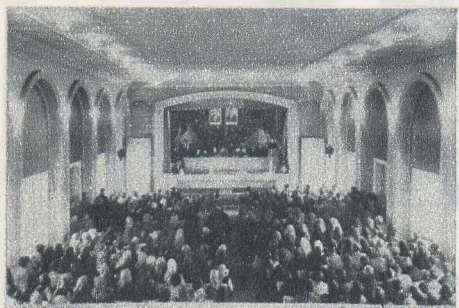
NOTĂM!

NOTĂM!

CA LA ORAȘ... Amărăștii de Jos! Despre cîte suferințe și amarăcțuni, îndurate timp de veacuri, nu vorbește numele acestui sat din raionul Căracal, în care pînă acum 12 ani stăpîneau 5 moșteri și 52 de chiaburi!

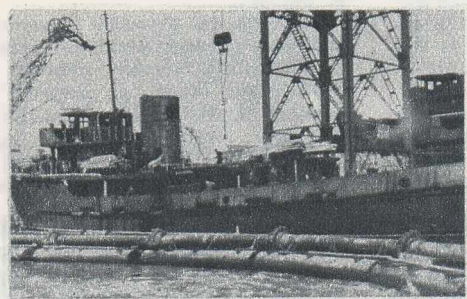
In fotografie: sala de spectacole (600 de locuri) a noului cîmin cultural, înzestrat cu uzină electrică proprie, două aparate de proiectie, instalate de radioficare și bibliotecă.

Fotografie de Em. TRIFAN

CU FORȚA A 1200 CAI

Șantierelor navale din Galați produc în serie un nou tip de remorcher, înzestrate cu o putere de tracțiune de 1200 HP, au o construcție care creează o viteză mare și o siluetă corespunzătoare a acestor vase maritime. Calitățile lor sînt apreciate și în străinătate, de unde primim numeroase comenzi.

GRAFICUL DIN PADEA

Haturile care fărîmîtau în sute de fișii de pămînt ogoarele comunei Padea, din raionul Segarcea, au dispărut o dată cu primăvara. În întreaga comună vor rămîne doar 7

ogoare ale celor șapte mari familii pădene: unul al cooperativei agricole „1 Mai” și șase ale celor șase întovărășiri agricole.

In fotografie: zeci de tărani întovărășiți au venit la sfatul popular pentru a sărbători evenimentul. Așa cum arată și graficul în formă de ceas, cooperativizarea comunei a fost terminată.

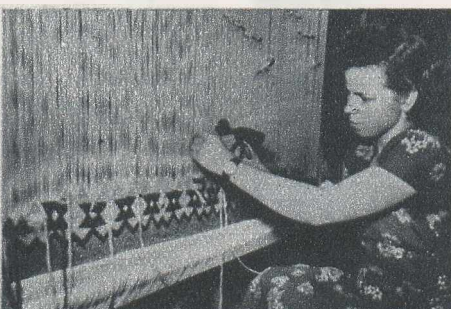
Fotografie de Em. TRIFAN

O MESTERĂ A COVOARELOR

La Constanța a luat extindere, prin cooperarea meșteșugărească, fabricarea covoarelor cu motive românești și orientate.

In fotografie: lucrătoarea Elena Duru, cea mai destoinică țesătoare a atelierelor de covoare ale U.R.C.M.-ului din Constanța.

MECANIZARE

În trecut ambalarea sării de calitate superioară se făcea la salina din Slănic (Teleajen), pe cale manuală. Datorită unor mașini moderne, puse recent în funcțiune, întreaga operație de ambalare în cutii a sării de lux se face astăzi în mod automat. Ca urmare, la secția de ambalat munca s-a redus numai la doi oameni, care nu fac decît să controleze mersul

mașinii: mecanicul David Gheorghe și ajutoarea sa, Ecaterina Dorobanțu.

Fotografie de I. VERMON

SUCEAVA SAU TISMANA?

Deși confecționate după modelul celui mai curat port moldovenesc, bundițele acestea sînt lucrate de mîinile mesterilor a două tinere oltence din Tismana: Lucica Marin și Constanța Bisericosu. Ambele fete sînt membre ale cooperativei „Arta casnică”, iar bundițele pe care le lucrează sînt daruri destinate Festivalului de la Moscova.

Fotografie de VASILE BARBU
Tg.-Jiu

jat! Și plata se făcea în natură: o săptămîna sau două de muncă pe ogorul stăpînului. Abia după ce prestai această muncă de iobag, aveai dreptul să devii slugă!...

Azi slugile de ieri se mîndresc cu cele două gospodării colective și cu satele lor, care devin din zi în zi mai frumoase.

Ca și celor din Vinga, împărăteasa Maria Tereza a Austro-Ungariei le-a dăruit bulgarilor din Beșenova o biserică și biblii în

limba latină. Timp de două veacuri au ascultat oamenii de aici liturgia în latinește, dar tot atîta vreme nici unul n-a știut să scrie și să citească în limba ce-o vorbeau acasă.

Iakob Ronkov este învățător în Beșenova de peste 45 de ani. Trei decenii a predat doar în limba oficială de stat, fie ea ungară, fie romînă. Pe pereții claselor și ai cancelariei școlii se aflau afișe mari: „vorbiți numai romînește” — sau (după epocă): „vorbiți numai ungurește”. Aceste afișe au existat pînă la venirea puterii

populare. Azi copiii bulgari învață în limba bulgară, au cărți de școală în aceeași limbă. Bătrînul Ronkov, la etatea de 70 ani, este încă alături de noii învățători și profesori din Beșenova, aproape toți foști elevi ai săi, absolvenții de azi ai școlii pedagogice bulgare din București. Într-un singur sat — cum este Beșenova — se află azi trei școli, 23 învățători bulgari, un me-

dic, un farmacist, un dispensar, o casă de nașteri, un cinematograful, un cîmin cultural, o cooperativă de consum.

... Și zeci de copii cu cravate roșii de pionier la gît recită în limba bulgară și versurile lui Hristo Botev, și ale lui Eminescu, și ale lui Petofi. La sute de kilometri de țara în care s-au născut strămoșii lor...

← Această clădire monumentală nu este catedrala unui mare oraș ci biserica catolică construită în veacul trecut de bulgarii din satul Vinga.

→ Anton Karagiov, președintele Sfatului popular din Vinga (mijloc), e bucuros de un oaspete sosit tocmai din Sofia: o ziaristă bulgară. E de față și directorul școlii bulgare din Vinga, tovarășul Karol Nenkov (dreapta).

Rubens

de Petru COMARNESCU

Școala de pictură flamandă a dat lumii întregi, începînd de pe la 1420, o seamă de minunății, dovedind aproape dintr-o dată o măiestrie nemaipomenită pînă atunci. Lucrările acestea constituie începuturile picturii în ulei, făcute de obicei pe lemn, deoarece uleiul pe lemn răs-pundea mai potrivit condițiilor climatice din nordul Europei decît frescele, care fac gloria altor țări și altor artiști, printre care și a pic-torilor din Bucovina noastră.

Către sfîrșitul secolului al XIV-lea, Țările de Jos deveniseră vestite prin școala lor de ilustratori și împodobitori ai manuscriselor, iar la 1420 au apărut deodată faimoșii pictori în ulei, frații Hubert și Jan Van Eyck, cărora nu li se cunosc înaintașii. Aceștia dau la iveală portrete și compoziții legate de viața cotidiană și dovedesc dintr-o dată o uimitoare măiestrie în arta de a îmbina culorile, de a da pastei o transparență și o viață plină de semnificație. (A se vedea la Muzeul de Artă al R.P.R. „Omul cu tichie albastră” de Jan Van Eyck). După o înflorire care ține aproape nouăzeci de ani, primitivii flamanzi sînt uitați de noile generații de pictori.

La sfîrșitul secolului al șaisprezecelea și pînă după jumătatea celui următor, școala flamandă cunoaște o nouă înflorire datorită mai ales lui Rubens, Van Dyck, Jordaens și altor cîțiva creatori de frunte.

Pieter Paul Rubens (1577—1640) începe să lucreze într-o perioadă cînd arta patriei sale își pierduse caracterul național și adesea imita viziunile și tehnicile italienilor, complăcîndu-se într-un academism lipsit de forță și viață. Uriașa personalitate a lui Rubens schimbă întreaga înfățișare a artei din patria sa și din lume.

Împreună cu olandezul Rembrandt (1606—1669), Rubens va fi acela care timp de două veacuri și, în unele privințe, chiar pînă la noi, va fi un izvor de inspirație și învățătură pentru pictura întregii lumi.

Născut la Siegen din părinți originari din Anvers, învățînd cu ita-lienizantul Otto Voenius și cu pictorul, mai legat de tradiția flamandă, Van Noort, trăind de la 1600 la 1608 în Italia, unde studiază cu ne-saș mai ales operele lui Michel-Angelo, Tizian și Tintoretto, de la care ia prețioase învățăminte cu privire la marea compoziție, Rubens se înapoiază la Anvers, unde desfășoară o activitate prodigioasă, bucurîn-

du-se ca foarte puțini alți maeștri — poate ca nici unul — de un continuu triumf. A avut o viață foarte îmbelsugată și fericită, spre deosebire de Rembrandt, care, mai legat de traiul celor mulți și stăpînit de nă-zuințe artistice mai puțin pe placul marilor potențați din țara sa, a cunoscut declinul social și mizeria lucie, în partea a doua a vieții sale, tocmai cînd dădea la iveală capodoperele sale. Dimpotrivă, Rubens a dus un trai falnic, strălucitor, înconjurat mereu de nimbul gloriei.

Om generos și înțelept, avînd o aleasă cultură (știa șapte limbi și a călătorit adeseori în Spania, Franța și Anglia, în afară de cei opt ani petrecuți în Italia), ducînd o viață fără lipsuri, mulțumit în cele două căsătorii ale sale (prima cu Isabella Brant, a doua cu Elena Fourment, nemurite datorită portretelor și compozițiilor în care apar) — Rubens cîntă viața și dragostea, cu exuberanța lirică a omului feric-it. Dacă opera sa nu are dramatismul lăuntric al lui Rembrandt, în schimb ea este tot atît de impunătoare prin forța și căldura ei, nelip-sindu-i un anumit eroism uman.

Legat de patria sa, chinuită de teroarea stăpînilor spanioli, și care, spre deosebire de Olanda, își va căpăta mult mai tîrziu și mai anevoie independența politică, Rubens înnoadă firul tradiției din pictura flamandă, îmbinîndu-l totodată cu marile învățăminte primite de la maeștrii ita-lieni. Artă sa este o sinteză între tradiția flamandă și cea italiană, o contopire între spiritul frămîntat al nordului și temperamentul mai cald, mai senin și mai sensual al meridionalilor. Pictor de mare forță, dovedind o sănătate care nu exclude sensibilitatea, încrezător în instinc-tele sale de om și în intuiția sa de artist, neobosit în muncă, Rubens — ajutat de străluciți ucenici — a cultivat toate genurile picturii și a lăsat un mare număr de capodopere.

În compozițiile sale, inspirate din biblie, din istoria romanilor ori din viața Mariei de Medicis, Rubens tratează personajele, mai ales la început, în dimensiuni uriașe, conferindu-le eroism și forță. Linia lui unduoasă, conturînd trupurile și musculatura, pămîntul și văzduhul, este legată de materie și reușește a-i da o impresionantă dinamică — o mișcare vie și concretă, care leagă și însuflețește totul. Pasta lui densă și sclipitoare, mînuită cu înflăcărare prin lungi pensulații, dă trupurilor o consistență plină de viață și căldură. Tonurile gălbui, unele de culoarea chihlimbarului, desprinzîndu-se din fundaluri întu-necate, sau tonurile opalescente, puse în contrast cu stacojiul și nuan-tele sale sau cu albastrul intens, poartă lumina în ele și ademesc privirea, cu mișcarea și transparența lor. Cu timpul, figurile ome-nești, devin mai puțin frămîntate și chinuite, făpturile mai puțin gigan-tice, dar desfășurarea de forță musculară și îmbinarea de elemente complexe stăruie, pînă la urmă, în compozițiile acestui pictor, ducînd arta renașterii italiene, arta vigurosului Michel-Angelo și a vibrantului Tizian, la arta modernă, care se bizuie în primul rînd pe mișcarea formelor și a atmosferei pe vibrația totală a elementelor înfățișate într-un tablou.

Cu Pieter Paul Rubens începe, de fapt, arta modernă, cu el și cu Rembrandt, culmi ale creației picturale, culmi de pe care vezi ceea ce s-a creat pînă la ei în artă și ce se va crea după ei.

Compozițiile aflate la Muzeul de Artă al R.P.R., *Lupta lui Hercule cu leul din Nemea* (ulei pe lemn, 0,565×0,935) și *Adorația păstorilor* (ulei pe lemn, 0,745×1,095) dovedesc în bună măsură însușirile compoziționale și poartă pecetea viziunii dinamice, a materialității însuflețite, caracteristice pictorului flamand. Privind mai cu atenție compoziția cu Hercule și leul, se poate observa măiestria cu care redă Rubens nu numai expresia, dar și structura și masivitatea trupului omenesc și acelaia al fiarei, darul său de a cunoaște și descrie acțiunile musculare într-un moment de crîncenă luptă, consistența și vibrația carnației umane, ca și cea a blăniî animale.

Rubens a fost și un portretist de seamă tratînd chipurile uneori cu gravitate, alteori cu grație și eleganță, cu farmecul și strălucirea lor specifică, așa cum este cazul cu numeroasele și feluritele portrete ale soțiilor sale Isabella Brant și Elena Fourment. Cu Isabella Brant s-a căsătorit în 1609 și portretul celor doi soți (el de 31 ani, ea de 18) înfățișează o fericire discretă, chipurile lor tinere avînd ceva din prospețimea naturii primăvăratică din preajmă. Rămăs văduv, Rubens s-a recăsătorit în 1630 cu Elena Fourment (pe atunci el avînd 53 de ani, iar ea 16). Totuși, în comparație cu portretele lui Rem-brandt sau ale lui Tizian, portretele lui Rubens nu au adîncimea și interiorizarea zguduitoare a celorlalți maeștri, deși nu sînt lipsite de expresivitate și farmec, de aceeași siguranță și forță ce se vădesc în întreaga-i operă.

Peisajele sale viguroase, în care arborii apar materiali, în care fiecare element al naturii e redat cu structura lui specifică, vibrează de viață și strălucire, văzduhul fiind adesea învăluit de razele soarelui. Un peisaj (*Castelul Steen*) expus la Londra, a înrîurit toată formația peisagiștilor englezi Turner și Constable, care, la rîndul lor, au con-tribuit la dezvoltarea peisajului modern. Dar nu numai aceștia au fost inspirați sau înrîuriți de Rubens. Insuși Rembrandt, mai tînăr aproape cu treizeci de ani, a învățat multe de la Rubens și prin acesta a cunoscut învățămintele marii arte italiene, căci Rembrandt n-a ieșit niciodată din patria sa. Rubens lucra adesea împreună cu ucenicii săi și se știe că în compoziția sa *Unătoarea de lei* Van Dyck a pictat caii, iar porțiunile de natură moartă de alte compoziții au fost pic-tate de Frans Snyders.

Acești ucenici, ca și Jordaens (în a doua sa perioadă) sau mai tîrziu, Watteau, Goya, Delacroix și alți uriași ai picturii mondiale, datoresc multe lui Pieter Paul Rubens, pictorul care a stăpînit ca un zeu meșteșugul culorii și al luminii, darul de a reda forța vieții și mișcarea materiei.

Rubens a murit în 1640, în Anversul său, unde se încrucișau ideile și bunurile nordului cu acelea din vestul și sudul Europei, închegîndu-se noi viziuni și acțiuni, și nutrîndu-se noi idealuri sociale care dacă nu se vădesc fățiș în opera pictorului, apar însă în avîntul și forța sa răsco-litoare, în dinamismul său atît de modern, în eroismul conferit omului și lumii înconjurătoare.

RUBENS

Lupta lui Hercule cu Icul din Nemeea

RUBENS

Adorația păstorilor

FLACARA

RUBENS

Elena Fourment

RUBENS

Rubens și Isabella Brant

RUBENS

Peisaj cu un cioban

Prima scrisoare

de Rudyard KIPLING

Ilustrații de Eugen TARU

dată, e foarte mult de atunci, trăia Prea Iubitul om Neolitic. Era un Primitiv care viețuia într-o peșteră și purta puține veșminte. Nu știa nici să citească, nici să scrie și asta îi era perfect egal: era veșnic mulțumit, afară de timpul când îi era foame. Se numea Tegumai Bopsulai, ceea ce înseamnă: Omul-care-nu-pune-un-picior-înaintea-celuilalt-fără-să-știe-de-ce; dar noi — o Prea Iubitul! — îl vom numi, pe scurt, Tegumai.

Numele soției sale era Teshumai Tewindrow, ceea ce înseamnă: Doamna-care-pune-multe-multe-intrebări; dar, pentru a nu pierde vremea, o vom chema Teshumai. Și numele fetei sale era Taffimai Metallumai, ceea ce înseamnă: Mică-persoană-fără-creștere-și-care-trebuie-biciuită; dar noi o vom numi Taffy. Și ea era Prea Iubita lui Tegumai Bopsulai și Prea Iubita Mămichii-sale-și-numai-a-ei; nu era biciuită nici pe jumătate cât ar fi trebuit și trăiau fericiți cîteștrei. Îndată ce Taffy învăță să meargă, ea începu să-l însoțească pretutindeni pe Tata Tegumai și adesea nu se înapoiau la peșteră decît cînd li se făcea foame; și atunci Teshumai Tewindrow spunea: „Unde dracu' ați fost amîndoi, de v-ați umplut așa de noroi? Zău, dragă Tegumai, că nu ești mai breaz decît Taffy“.

Dar, stați și ascultați!

Într-o zi Tegumai Bopsulai coborî pe la Balta cu Castori, ca să prindă cu harponul crapă pentru masă; Taffy veni și ea mai tîrziu. Harponul lui Tegumai era din lemn, cu dinți de rechin la un capăt, dar, mai înainte de a prinde un singur pește, îl rupse din pricină că îl aruncase cu prea multă putere pe fundul rîului. Ei se aflau la mile și mile depărtare de căminul lor (bineînțeles, cu prînzul într-un paneraș) și Tegumai uitase să-și ia harpoane de rezervă.

— Halal să ne fie, frumos pescuit! spuse Tegumai. O jumătate de zi trebuie să pierdem pentru a repara asta.

— Dar mai e acasă harponul cel negru, spuse Taffy. Lasă-mă să dau o fugă pînă la peșteră și să-l cer Mamei.

— E prea departe pentru piciorușele tale, spuse Tegumai. Ba mai poți să și cazi în Balta cu Castori și să te îneci. Trebuie să facem haz de necaz!

Se așeză jos, luă un săculeț de piele peticit, plin cu vine de ren și curele de piele, cu bucăți de ceară și de rășină și începu să-și repare harponul. Taffy se așeză și ea, cu degetele picioarelor în apă și cu bărbia în palmă, și se puse să gîndească adînc. Spuse:

— Știi, Tăticule, e plictisitor că nici unul dintre noi nu știe să scrie. Dacă am ști, am putea trimite o scrisoare, ca să cerem harponul.

— Taffy, spuse Tegumai, de cîte ori ți-am cerut să nu mai vorbești așa. Plictisitor, cît nu se poate spune; într-adevăr ar fi foarte comod dacă am putea să scriem acasă.

Dar chiar în acel moment un Străin venea de-a lungul rîului; el aparținea unui trib îndepărtat, Tewara, și nu înțelegea un cuvînt din limba lui Tegumai. Rămase în picioare, pe mal, surzîndu-i lui Taffy, pentru că și el avea o fetiță acasă. Tegumai scoase o legătură de vine de ren din săculețul său și se puse să repare harponul.

— Vino aici, spuse Taffy. Tu știi unde stă mămica?

Străinul răspunse: „Hum!“ fiind, după cum se știe, un Tewara.

— Ah! Ce stupid! exclamă, bătînd din picior, deoarece zărise un frumos banc de crapă care urcau contra curentului, tocmai în momentul cînd Tatăl său nu se putea servi de harpon.

— Nu-i plictisi pe ȧmenii mari, zise Tegumai, atît de preocupat de meșterea lui, că nici măcar nu se întoarse.

— Dar nu-i plictisesc, răspunse Taffy. Îi cer numai să facă un lucru pe care eu vreau ca el să-l facă și nu înțelege.

— Atunci nu mă mai plictisi pe mine! spuse Tegumai, care continua să tragă și să forțeze vinele de ren, cu gura plină de capete și bucățele.

Străinul, un Tewara pur sînge, se așeză pe iarbă și Taffy îi arătă cu degetul ce făcea tatăl său. Străinul gîndi: „Iată o copilă surprinzătoare. Bate din picior și scoate limba la mine. Pesemne că e fata acestui nobil șef, care e atît de puternic, încît nici nu mă bagă în seamă“. Așa că zîmbi mai politicoasă ca totdeauna.

— Acum, rosti Taffy, vreau să mergi și s-o găsești pe mama, pentru că picioarele tale sînt mai lungi decît ale mele și nu vei cădea în Balta cu Castori. Vei cere celălalt harpon al lui Tata: pe cel care are un miner negru și e agățat deasupra vetrei.

Străinul, vă spusese că era un Tewara, gîndi: „Iată o copilă foarte, foarte surprinzătoare. Dă din mîini și-mi zbiară în obraz; dar nu înțeleg nimic din tot ce spune. Totuși, dacă nu fac ce vrea ea, mi-e tare teamă că acest șef arogant, Omul-care-întoarce-spatele-la-vizitatori, să nu se supere“.

Se sculă deci și rupse o bucată mare de scoarță de pe un mesteacăn, oferind-o fetei. Făcu asta, pentru a arăta că inima sa era tot așa de curată ca și scoarța de mesteacăn și că nu avea intenții rele; dar Taffy nu înțelese prea bine.

— Oh! spuse ea, înțeleg acum. Vrei adresa locuinței Mămichii. Eu nu știu să scriu, dar știu să desenez figuri, numai să am ceva ascuțit pentru a putea zgîria. Dă-mi, te rog, dintele de rechin pe care vîd că-l porți la salbă.

Străinul (care era un Tewara) nu spusese nimic și Taffy întinse mîna și trase de frumoasa salbă de pietricele, grăunțe și dinți de rechin pe care o purta la gît.

Străinul (un adevărat Tewara) gîndi: „Iată o foarte, foarte surprinzătoare copilă; deoarece dintele ăsta e fermecat și mi s-a spus totdeauna că orice persoană care m-ar atinge fără voia mea trebuie imediat să se umfle și apoi să crape cu zgomot. Dar copila asta nu se umflă și nici nu crapă, iar acest șef important, Omul-care-se-ocupă-numai-de-treaba-sa, pare că nici nu se sinchisește de un asemenea lucru. Aș face bine să fiu mai politicoasă“.

De aceea el îi dădu lui Taffy dintele de rechin și ea se așeză pe burtică, cu picioarele în aer—ca cineva, pe care îl cunosc eu foarte bine, pe parchetul din salon, pentru a desena imagini—și spuse:

— Acum o să fac niște desene frumoase! Îți dau voie să privești peste umărul meu, dar să nu rizi. Mai întîi, o să-l desenez pe Tata cînd pescuiește. Asta nu prea îi seamănă, dar Mama va ști despre ce e vorba, pentru că am făcut harponul rupt. Iată și celălalt harpon, pe care îl vrea, cel care are un miner negru. S-ar putea spune că e înfipt în spatele lui Tata, dar asta e din pricină că a alunecat dintele și bucată asta de scoarță nu e destul de mare. Acesta e harponul care trebuie adus; și acum o să fac chipul meu, explicîndu-ți tot. Părul meu nu e vîlvoi, cum l-am făcut, dar e mai ușor să-l desenezi așa. Acum o să te desenez pe dumneata. Asta nu înseamnă că nu ești foarte drăguț, cum ești în realitate, dar nu pot să te fac frumos în desen. Așa că nu trebuie să te superi. Te-ai supărat?

Străinul (era un Tewara) surîse. El gîndi: „Pesemne că undeva se pregătește o mare bătălie și această surprinzătoare copilă, care mi-a luat dintele de rechin și nici nu se umflă, nici nu crapă, îmi ordonă să chem tot tribul acestui mare șef în ajutor. Fără îndoială că e un mare șef, căci altfel s-ar fi uitat cît de cît la mine“.

— Privește, spuse Taffy, desenînd cu multă aplicație și de loc rîu; iată, ți-am desenat și ți-am pus în mîna harponul de care se servește Tata, ca să-ți amintesc că trebuie să-l aduci. Acum, o să-ți arăt cum să găsești locuința Mamei. Mergi drept înainte, pînă dai

de doi copaci (ăștia sînt copacii). Pe urmă urci o coastă de deal (asta e o coastă) și apoi ajungi la Balta cu Castori. N-am pus toți castorii, pentru că nu știu să desenez castori, dar am făcut capetele lor și de altfel e tot ce vezi de-a lungul ei. Vezi să nu cazi în apă! De peștera noastră dai îndată ce ai trecut de baltă. Ea nu e chiar atît de înaltă cît coasta dealului, dar nu pot face lucrurile mai mici. În fața peșterii stă Mama, care e frumoasă. E cea mai frumoasă dintre toate mamele care au existat; dar ea nu o să se supere că am făcut-o așa urîtă. Va fi mulțumită să vadă că știu să desenez. Pentru ca nu cumva să uiți, am desenat harponul pe care îl vrea Tata, afară din peșteră. În realitate el e înăuntru; dar dumneata vei arăta figura Mamei și ea ți-l va da. Am făcut-o cu brațele în aer, pentru că știu că va fi mulțumită cînd te va vedea. Nu-i așa că e o imagine frumoasă? Dacă nu înțelegi prea bine, o să-ți mai explic.

Străinul (care era un Tewara) privi imaginea și dădu din cap foarte tare.

El își spuse: „Dacă nu mă duc să-i caut tribul, acest mare șef va fi desigur ucis de inamicii săi, care vin cu lănci din toate părțile. Acum îmi dau seama de ce se făcea el că nu mă vede! Îi era teamă ca dușmanii lui să nu fie ascunși în cîmpia cu ierburi înalte și să-l vadă dinăuntru o însărcinare. De-aia chiar îmi întoarce spatele, ca să lase pe minunata și buna copilă să deseneze înfiorătoarea imagine care îmi arată pericolul în care se află. Alerg să cer sprijinul tribului său”.

Fără să-i mai ceară lui Taffy să-i arate drumul, fugi ca vîntul peste cîmpie, cu scoarța de mesteacăn în mînă, iar Taffy se așeză din nou, mulțumită.

— Dar ce făceai acolo, Taffy? întrebă Tegumai, care își reparase harponul și îl cumpănea în mînă, să vadă dacă e bine făcut.

— Mi-a venit, așa, o idee, Tată drag, spuse Taffy. Și dacă nu o să pui întrebări, o să aflî totul îndată și o să fii tare mirat! Nici nu-ți închipui ce mirat o să fii, Tată drag! Făgăduiește-mi că vei fi mirat!

— S-a făcut! spuse Tegumai.

Și continuă să pescuiescă.

Străinul (știți oare că e un Tewara?) alerga din toate puterile, ținînd imaginea în mînă, și, după cîteva mile, cu totul întimplător, dădu peste Teshumai Tewindrow, la ușa peșterii sale, vorbind cu altele cîteva doamne Neolitice, care tocmai terminaseră un dejun Primitiv. Taffy semăna mult cu Teshumai, astfel că Străinul, ca un Tewara curat ce era, îi surise politicos și-i întinse scoarța de mesteacăn.

Abia își aruncă ochii pe imagine, că ea și începu să țipe ca o apucată și sări la Străin. Celelalte doamne Neolitice îl aruncară cu dosul în sus și șase dintre cele mai grele se așezară pe el, în vreme ce Teshumai îi smulgea smocuri de păr.

— Ceea ce a făcut Străinul ăsta sare în ochi ca și nasul în mijlocul feței. L-a străpuns pe Tegumai cu harponul și asta a îngrozit-o așa de rău pe biata Taffy, că i-s-a făcut părul măciucă; și nemulțumit cu atîta, mai are îndrăzneala să-mi aducă această groaznică imagine, care arată tot ce a săvîrșit. Ia uitați-vă!

Și ea arată imaginea doamnelor Neolitice, care se odihneau în tihnă, pe Străin.

— Uite-l pe Tegumai, cu un braț rupt; uite o lance care îi intră în spate; uite un om care e gata să arunce un harpon; iată și un altul, care aruncă harponul din fundul unei peșteri; și uite o grămadă de oameni (erau castorii făcuți de Taffy, dar e adevărat că aveau aerul unor persoane) care sosesc în spatele lui Tegumai. Ce oroare!

— Ce oroare! repetară doamnele Neolitice.

Și, spunînd asta, umplură cu noroi părul Străinului (lucru care îl surprinse eno m) și începură să bată tobele și să adune pe toți șefii tribului lui Tegumai, vrăjitori, războinici și bonzi, care deciseră ca înainte de a-i tăia gîtul să-l ducă pe Străin pînă la riu, pentru a le arăta unde o ascunsese pe mica Taffy.

De la o bucată de vreme, însă, Străinul (așa Tewara cum era) începuse să se plictisească. Îi năclăiseră părul cu noroi, fusese dat de-a berbeleacul pe pietricele ascuțite, șase persoane se așezaseră pe el, îl loviseră și îl zdrobiseră de să-i vină rău și, deși nu înțelegea limba lor, era aproape sigur de un lucru: numele pe care i le dădeau doamnele Neolitice nu erau de loc politicoase. Totuși, el nu spuse nimic, pînă ce tot tribul lui Tegumai se adună și atunci el fi conduse pînă la malul rîului Wagai, unde o găsiră pe Taffy, care împletea ghirlande din margarete, și pe Tegumai, care pescuia crapii cu harponul său reparat.

— Dar repede ai venit! spuse Taffy. De ce, însă, așa de multă lume? Tată drag, asta e surpriza mea. Ești mirat?

— Foarte mirat; dar cu asta s-a terminat orice pescuit pe ziua de azi. E de necrezut, Taffy, dar întreg bunul, bravul și demnul nostru trib e aci!

Și era adevărat.

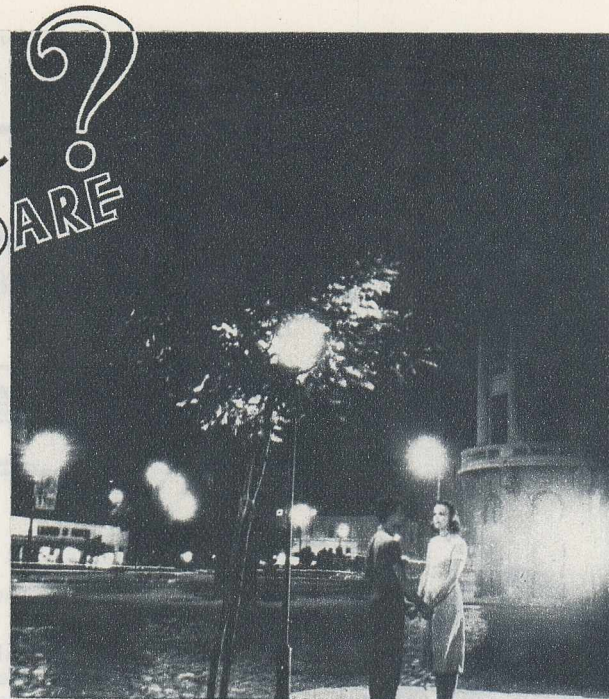
Atunci Teshumai se repezi și începu să o îmbrățișeze foarte tare pe Taffy; dar Ma-

FOTO GHICITĂRĂ

Întîlnirea nocturnă a celor doi tineri a avut loc „unde” în București. Unde?

(Răspunsul la pag. 21)

rele Șef al tribului lui Tegumai îl apucă pe Tegumai de penele moțului său de pe frunte și îl scutură zdravăn.

— Explică, explică, explică! strigă întreg tribul.

— Lasă-mi moțul, spuse Tegumai. Ce te-a apucat? Nu poate omul să-și rupă harponul, fără să-i vie pe cap tot tribul? Asta e treaba mea!

— Și după toate astea, spuse Taffy, nici măcar n-ați adus harponul cu mînerul negru. Și ce înseamnă acest fel de a vă purta cu draguțul meu Străin?

Între timp acesta era dat în târbacă în mod metodic, în așa fel, că îi ieșeau ochii din cap. Nu putea decît să deschidă gura și să o arate pe Taffy cu degetul.

— Unde sînt mizerabilii care te-au lovit cu lancea, dragă? spuse Teshumai Tewindrow.

— Dar n-a fost nimeni, zise Tegumai. Singura mea vizită de azi dimineață e acest sârman om, pe care v-ați pus în cap să-l omorîți. Oare nu sînteți zdрави la minte, o, trib al lui Tegumai?

— Bine, dar a adus o imagine înfiorătoare, spuse Marele Șef, care te arată împănat de lănci.

— Eh!... Hm!... Poate ar fi bine să vă mărturisesc că eu i-am dat imaginea, declară Taffy.

Ce e drept, însă, nu prea se simțea în largul ei.

— Tu, strigă tribul lui Tegumai într-un glas, Mică-persoană-fără-creștere-și-care-trebuie-biciuită? Tu?

— Taffy, fetița mea, zise Tatăl, iată-ne ajunși și la gilceavă. (Și o luă pe după mijloc, totul fiindu-i perfect egal).

— Explică, explică, explică! spuse Marele Șef al tribului lui Tegumai.

Și sărea într-un picior.

— Eu am vrut numai ca Străinul să aducă harponul lui Tata, răspuse Taffy, și de asta am făcut desenul. Nu erau multe harpoane, era numai unul. Dar l-am desenat de trei ori, pentru a fi mai sigură. N-aveam nici un mijloc să-l fac să nu aibă aerul că intră în capul lui Tata; bucata de scoarță era prea mică; și chestiile astea pe care Mama le numește oameni răi sînt castori. I-am desenat pentru a-i arăta drumul pe lingă baltă, am desenat-o pe Mama la intrarea peșterii, cu un aer mulțumit, pentru că e un Străin draguț; cît despre voi, vă găsesc pe toți niște proști, adăugă Taffy. E foarte draguț Străinul meu. De ce i-ați năclăit părul cu noroi? Spălați-l!

Multă vreme nimeni nu scoase o vorbă. Apoi, Marele Șef se porni pe ris, apoi Străinul (el, cel puțin, era un Tewara) rîse de asemenea; apoi Tegumai rîse așa de tare, încît căzu pe burtă, pe mal; apoi tot tribul rîse laolaltă, unul mai tare ca celălalt. Singurele persoane care nu rîdeau erau Teshumai Tewindrow și celelalte doamne Neolitice. Atunci Marele Șef al tribului lui Tegumai strigă și proclamă:

— O, Mică-persoană-lipsită-de-creștere-care-ar-trebuie-biciuită, ai făcut cu asta o mare invenție.

— N-am făcut-o dinadins; voiam numai harponul cu mînerul negru, spuse Taffy.

— Nu face nimic; oricum, e o mare invenție și într-o zi oamenii o vor numi scriere. Acum asta nu e decît imagine și, după cum am văzut, imaginile sînt înțelese, citeodată, pe dos. Dar va veni o vreme — o, fiică a lui Tegumai! — cînd vom scrie scrisori — douăzeci și cinci, nu mai puțin — și cînd vom ști și să citim, nu numai să scriem. Atunci nu ne vom mai înșela. Și acum da-mi-le Neolitice să curețe de noroi părul Străinului.

Mai tirziu, îl adoptară pe Străin (un adevărat Tewara din Tewar) și îl primiră în tribul lui Tegumai, pentru că era un băiat bine crescut, care n-a făcut caz de noroiul cu care doamnele Neolitice i-au năclăit părul. Dar din acea zi (și, desigur, Taffy e pricina) sînt puține fetițe cărora să le placă să citească și să scrie. Celor mai multe le place să deseneze și să se plimbe cu Tații lor — așa cum făcea Taffy.

(Extras din „Istorie ca astea“)

Trad. de Alex. BALTEȘ

bună seară
dragi spectatori

„...în emisiunea noastră de astă-seară, veți putea vedea...”

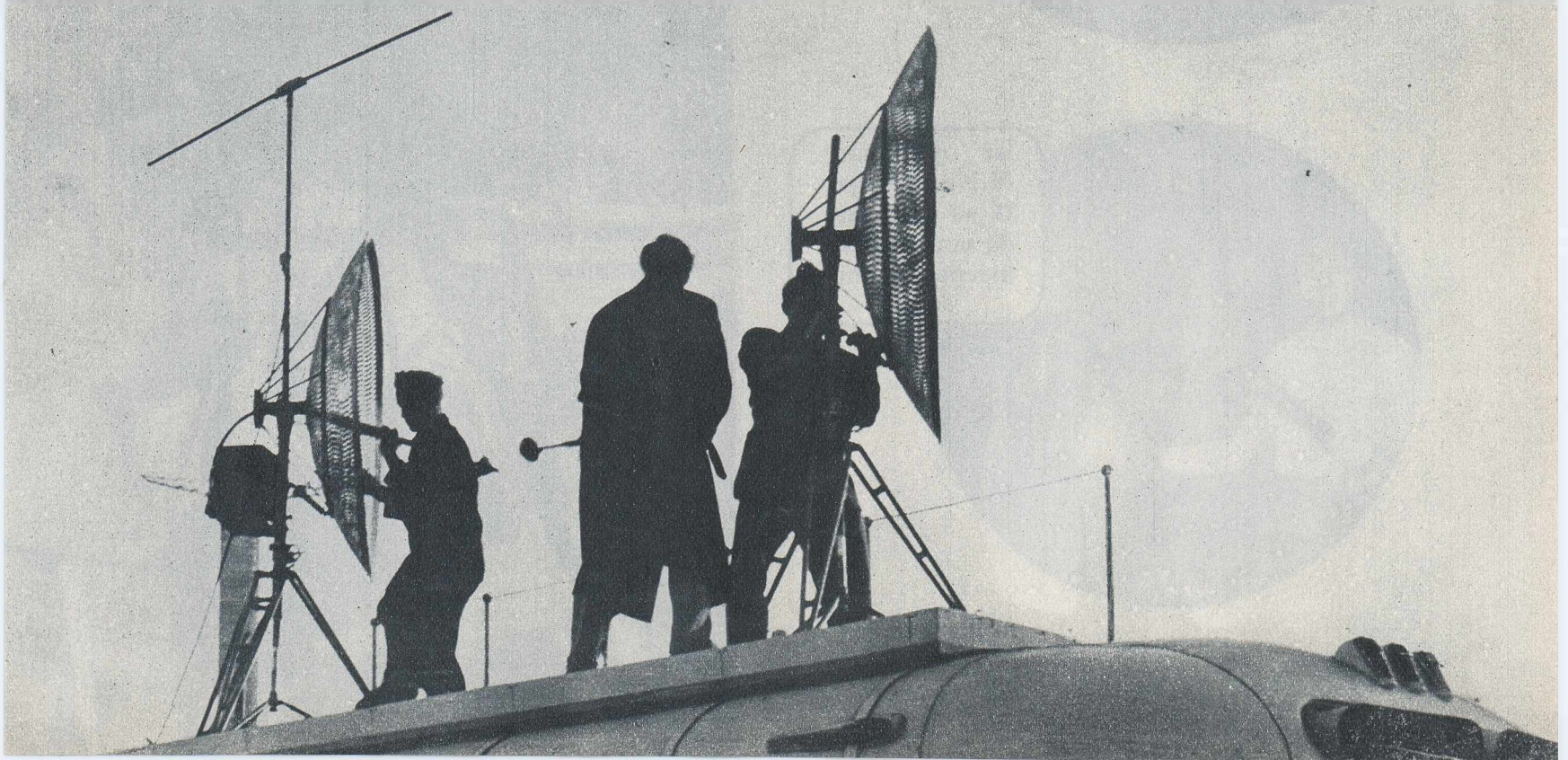
În fiecare joi, sâmbătă și duminică (în curînd mult mai des), crainica postului de televiziune salută pe telespectatori cu aceste cuvinte.

Dornici să aflăm pe unde ne va purta de data aceasta covorul fermecat al undelor, ne-am adunat și noi în jurul televizorului.

Antena emițătorului din „Casa Scintei” trimite în eter semnalele invizibile, care se vor transforma, pe ecranul televizorului nostru, în imagini și sunete – rodul muncii îndelungate a actorilor și regizorilor, operatorilor și tehnicienilor ce colaborează la realizarea programelor de televiziune.

Pe ecran, totul decurge normal, simplu, fără efort... Dar în studio ?

În carul de reportaj, comenzile se succed cu repeziune. La pupitrul de comandă regizorul artistic și regizorul de imagine selecționează imaginile culese de camerele de luat vederi, pe care antenele parabolice instalate pe platforma carului de reportaj le transmit mai departe, postului de emisiune...

Proba de sunet
s-a terminat..

„LINIȘTE,
EMISIE!” In
cabina de regie
toată lumea
este la posturi.

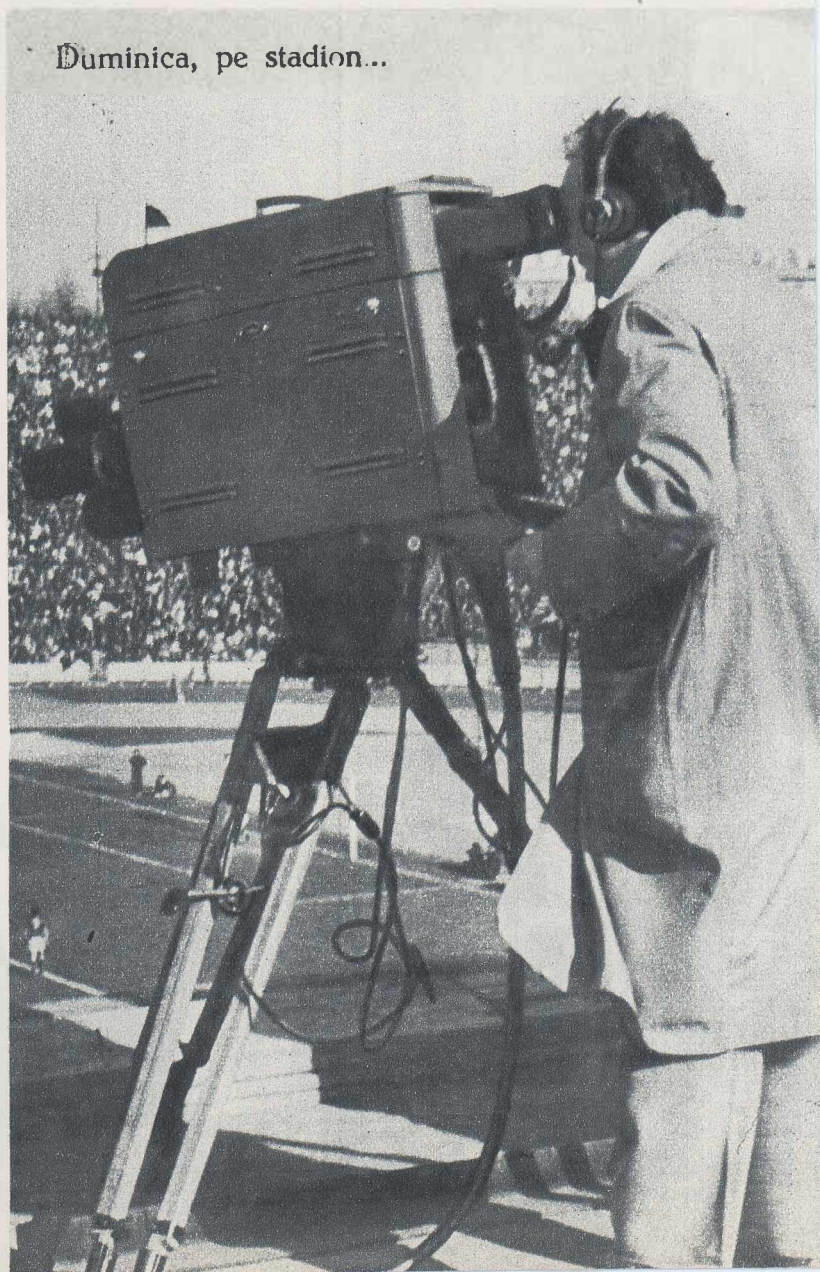
Lumina e pre-
gătită...

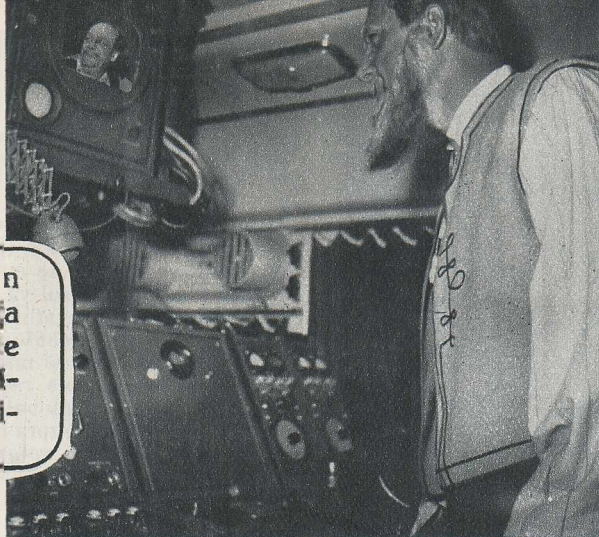
Iar operatorul
N. Nița așteap-
tă să se aprin-
dă semnalul de
începere a emi-
siunii.

Duminica, pe stadion...

Actorul Ion Manta în fața monitorului de control, urmărind transmisiunea.

Întreaga familie se adună în jurul televizorului.

Fotografii de S. STEINER

FRĂMÎNTĂRILE UNUI ȚĂRAN ARDELEAN

Eroul povestirii „Rătăcirile lui Salamon” este un țaran nevoiaș, care de când se știe caută să scape de mizerie. Obiectivul scriitorului îl surprinde într-un moment de adîncă frămîntare lăuntrică. Cumpărînd de la fostul proprietar al morii satului un motor hîrbuit — sîntem prin 1952 — el reușește să înghiebeze un circular de tăiat lemne. În sfîrșit, socotea el, a venit timpul să se căpătuiască. Subliniem finețea cu care autorul transcrie reacțiile eroului sîu devenit peste noapte proprietar. Salamon e mîndru, dar și intrigat, că a început să primească înștiințări din partea sfatului popular pe adresa „Domnului Salamon”, că este salutat cu respect cînd trece pe uliță (cei puțin așa crede el). Dar vechii lui prieteni, chiar dacă nu-l ocolesc, au început să aibă mai puține legături cu el. În schimb, spre totală lui surprîndere, este chemat la sfatul popular și, primind anumite sarcini în legătură cu înșămînțările, înțelege că a început să fie trecut în același rînd cu cei la care argătise în urmă cu ani. În frămîntarea eroului este surprins, cu multă artă, zbcuimul lăuntric, nelămurit, contradictoriu al unui om curat sufleteste, cînsit, care încearcă să fie „întreprinzător”, așa cum a învățat el în capitalism. Descumpănit, eroul lui Sîtő se închide din ce în ce mai mult în sine. Umană, tragică, experiența lui Salamon, gradat redată de autor, va căpăta curînd proporțiile unei autentice drame. Atunci cînd se aștepta mai puțin, circularul de tăiat lemne se strică, visul său se spulberă. De acum încolo desfășurarea faptelor se precipită. Deși Salamon a rămas ceea ce a fost o viață întreagă, un țaran nevoiaș care nu știe cum să scape de lipsuri, el este trecut „cu mijloc de producție de patru cai putere” în toate matricolele percepției. Cu toată rugămintea lui de a fi „naționalizat”, el rămîne mai departe proprietar, revenindu-i anumite obligații, printre care și aceea de a plăti impozite. În cele din urmă Salamon se hotărăște să intre în gospodăria colectivă. Situația lui nu se rezolvă însă nici de data aceasta: se găsește un delegat al sfatului popular rațional, rău intenționat, care, voînd să se răzbune pentru o jignire pe care l-o adusese cîndva Salamon, îndeamnă la excluderea acestuia din gospodărie. De aici încolo începe partea a doua a acțiunii povestirii, mai interesantă ca intrigă, mai bogată în întîmplări, mai puțin realizată însă în direcția individualizării personajelor, a analizei psihologice. Patkos, delegatul rațional, profitînd de pasivitatea, de conformismul președintelui colectivului, Kerekes, aproape că obține excluderea lui Salamon, pe motiv că ar fi „proprietar de mașină” și „element străin”. Însă membrii gospodăriei nu admit hotărîrea arbitrară a delegatului rațional, așa că Salamon, după atîtea peripeții provocate de cumpărarea motorului, își găsește, în sfîrșit, liniștea.

Drama lui Salamon Andras, plină de semnificații, cu adînci implicații sociale, este redată de Sîtő Andras la nivelul celor mai bune scrieri ale sale.

C. ARMAȘU

VERSURILE LUI ISAĂKIAN

„Cartea Rusă” a editat o culegere de traduceri din versurile bătrînului poet al Armeniei, Avetik Isaakian (născut în 1875). Se cunoștea la noi prea puțin din lirica nouă armeană și această culegere umple un gol. Cartea cuprinde scurte poeme lirice, un ciclu de interesante versuri de dragoste („Cîntecele Alagheazului”), balade, legende și fabule.

Esential, temperamentului lui Isaakian, inadapabil la peisajele străine și măcinat, în ele, de dorul de casă, dar înfloritor și înclinat spre viața potolită, de combustie lăuntrică și de încîntare în mijlocul patriei sale libere, îi corespunde mai cu seamă poezia lirică. Iată-l pe poet, spre pildă, în anii rătăcitori ai tinereții, student în Germania. Peisajul, atmosfera străină nu găsesc nici un ecou în lirica sa. Poetul remarcă numai ce este mobil și nelegat de locul unde se află vremelnice (păsările, vîntul) și chiar întreabă: *Păsăruici, ce prin munți tot zburăți / N-ați văzut-o-n vreo vale pustie? / Vînturi iuși, dinspre mări cînd minăți, / Nu v-a dat maica mea vreo solie?* Poezia se și unmește „Mamei mele” și în ea poetul cîntă dorul și dragostea pentru nelegăurile natale.

Struna aceasta, al cărei sunet este infiltrat în toată poezia lui Isaakian, e cea mai puternică. În anii premergători Revoluției din Octombrie, poetul a fost nu o dată prigonit și arestat de poliția țaristă, pentru atitudinea sa de răzvrătit social. Atitudinea lui izvoră din imensa dragoste de patrie. Patria îi este mamă. Pentru ea nici un sacrificiu nu e mare.

După eliberarea țării, după victoria Revoluției, în poezia lui sentimentul regenerării devine dominant: *Și vei suna, suna, într-ari-pat, / Puternice, bătrîne grai al meu, / Tu limba mea, cea tîndră mereu.*

În această nouă perioadă, poezia lui Isaakian se purifică, dispărîndu-i nota de tristețe. În natură el nu caută acum atît formele plastice sau culorile, cît mai ales aerul suav și odihnitor, atmosfera care fertilizează avînturile omului: *E primăvara. Soare și pămînt / Blind se străluc. Fieea-i de smarald. / Spre lume vioreana călă blind, / Cu ochi albaștri îi zimbește căld. / Acî nu e idilism, ci ecoul unui temperament însetat de pace și încîntare, adică de viață și belșug pentru poporul său: / La ceasuri scotolite fieștece oier / Își mînd spre imășuri mioare, miei și vite, / Iar seara le aduce, în uzer cu poveri / De lapte mult și dulce spre case-năvușite... / Ci soarele apune... Către țării urcînd, / Tîhnit ca inserarea, din coșuri crește fumul. / Iar oamenii se-așază la cînd rînd pe rînd. / Și somnul le întinde, a liniște, zăbunul.*

Un asemenea mesaj este învăluitor prin calmul său și îndeamnă adînc la prețuirea valorilor vieții constructive și pașnice.

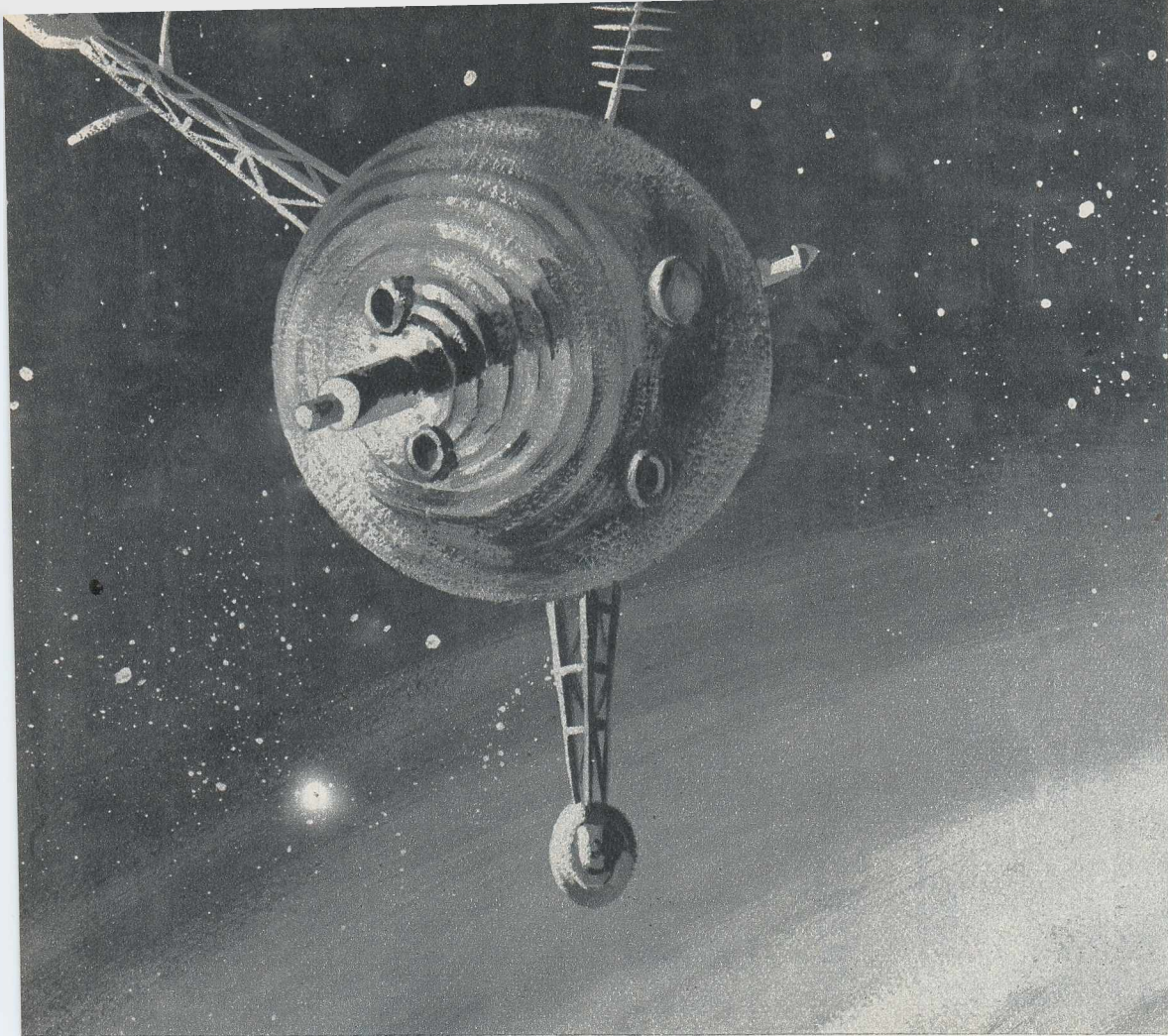
Victor KERNBACH

O NOVELĂ IZBITĂ

E, fără îndoială, demnă de toată lauda stăruința lui Ieronim Șerbu în practica nuvelei; ispitit și el de prestigiosul miraj al romanului, autorul „Rădăcinilor bucuriei” se reîntoarce totuși cu devoțiune la acest gen al prozei, pe nedrept trădat de atîția scriitori care au uitat că au debutat cu nuvele.

Stăruința, firește, e meritorie, dar ea singură, fără rezultatul scontat, nu ajunge. De aceea e cu atît mai îmbucurătoare consecvența pentru nuvelă a lui Ieronim Șerbu, cu cît roadele acestuia sînt dintre cele mai pline. Mi se pare — din activitatea de pînă acum a scriitorului — că lui Ieronim Șerbu îi e mai la îndemînă evoluția pe domeniile mai puțin vaste ale nuvelei, dar nu și mai puțin dificile de abordat decît acelea, de pildă, ale romanului. Spațiul acestor consemnări nu ne permite să insistăm asupra nuvelei „Hoțul” publicate de Ieronim Șerbu în *Viața Romînească* (nr. 4). Putem însă spune că nuvela e un succes al autorului. Inspirată din realitatea imediată a zilelor noastre, realizarea ei artistică demonstrează cu convingere că tematica actualității oferă un teren sigur pentru opere valoroase. Dozînd echilibrat analiza psihologică cu nota epică, scriitorul dă viață citorva personaje și situații, pe un ton firesc și antrenant. Tîndrul profesor Paul Stamate, intelectual cînsit, dar încă necombativ cu resturile vechiului, e urmărit cu finețe psihologică în frămîntările lui interioare de către autor. De asemenea rămîne memorabilă în hidosenia ei figura nepmanului Oprigan. Dar încă o dată: nuvela, în întregimea ei, e încă o demonstrație că falsa teorie a distanțării de actualitate a scriitorului rămîne ceea ce este: o superstiție.

T. S.

Satelitul artificial al pământului, după grafi-
cianul sovietic V. Dobrovolski.

plin, cum nu se cunosc pînă la această oră nici toate detaliile cu privire la felul cum se produc perturbările descrise mai sus. Cercetătorii își pun însă mari speranțe în anul geofizic internațional. Anul 1958 reprezintă pentru Soare un al „unsprezecelea” an, în sensul mai sus arătat, deci o perioadă de maximă activitate. În această perioadă astrul va fi observat continuu de peste 50 de observatoare solare, așezate în diferite locuri ale globului...

Observațiile solare și magnetice sînt comunicate de observatoarele respective unor centre regionale (3 pe tot globul) care, pe baza lor, fac unele prevederi asupra fenomenelor geofizice legate de activitatea solară. Aceste prevederi sînt centralizate zilnic prin radio, la Washington, unde pe baza lor se fac prevederile finale. Cînd acestea justifică, să zicem, anunțul probabil al unor furtuni magnetice, se dă semnalul: „Fiți gata!” Iar cînd declanșarea furtunii este iminentă, se anunță începutul unui „Interval Mondial Special”, în cadrul căruia toate observatoarele solare și geofizice își intensifică observațiile.

În lunile care au trecut s-au făcut încercări de probă, verificări asupra valabilității organizării comunicațiilor în cursul anului geofizic. Cu aceste prilejuri, semnalele de la Washington ne-au parvenit în țară, retransmise de Moscova (centrul regional pentru Eurasia, de care aparține țara noastră) în mai puțin de o oră! E o incontestabilă mărturie a operativității și buneii organizări, realizate în cadrul acestei importante lucrări de colaborare științifică internațională.

În cadrul anului geofizic se vor efectua sute și sute de studii în diferitele discipline interesate. A vorbi despre ele, măcar în treacăt, ar echivala cu scrierea mai multor tomuri... Dar oricît de în treacăt am vorbi, nu putem să nu amintim de lansarea, în această perioadă, de

atențiune: soarele, satelitul!

Sîntem contemporanii celei mai vaste opere științifice de colaborare internațională care a existat vreodată în istoria omenirii: anul geofizic internațional. La lucrările sale, care încep la 1 iulie 1957 și vor dura pînă în luna decembrie a anului viitor, participă 55 de state, printre care și țara noastră. Cu această ocazie se vor studia amănunțit în special regiunile polare ale pământului, regiunile tropicale și trei regiuni meridiane. În aceste studii vor fi antrenate un mare număr de specialități științifice: meteorologia, geomagnetismul etc. etc.

Oamenii de știință din aceste specialități vor avea mai mult ca oricînd de lucru... Bunăoară, astronomii. În primul rînd ei vor studia Soarele. De el depind o sumedenie de fenomene terestre și însăși existența vieții pe planeta noastră. Din 11 în 11 ani, astrul zilelor noastre își intensifică activitatea. Pe suprafața sa apar pete întinse, pe marginea discului său apar protuberanțe cu aspectul unor flăcări, unele regiuni ale sale devin mai luminoase — faculele — alteori au loc erupții, în jurul astrului se vede o aureolă alburie: coroana solară etc.

de Constanța COPORAN

Poate că toate aceste manifestări solare ar constitui simple... curiozități ale naturii și ar fi studiate de specialiști ca atare, dacă ele nu ar avea o mare importanță și nu ar influența direct activitatea și viața noastră pămînteană. Într-adevăr, fenomenele solare influențează direct multe fenomene terestre. La 30-90 minute după erupțiile puternice din Soare, se poate observa o mare creștere a intensității razelor cosmice, așa cum s-a petrecut în februarie 1956. La circa 26 de ore după erupții, acele magnetice de pe pămînt au mișcări neregulate. Ionosfera¹⁾ se tulbură, comunicațiile radio și telegrafice pe mari distanțe sînt deranjate, apar mari aurore polare chiar în regiunile temperate ale globului etc. Este vorba în aceste cazuri de mari furtuni magnetice și ionosferice, determinate de sosirea unor extrem de rapide particole electrizate, emise de Soare, cu o viteză de 1600 km pe secundă!

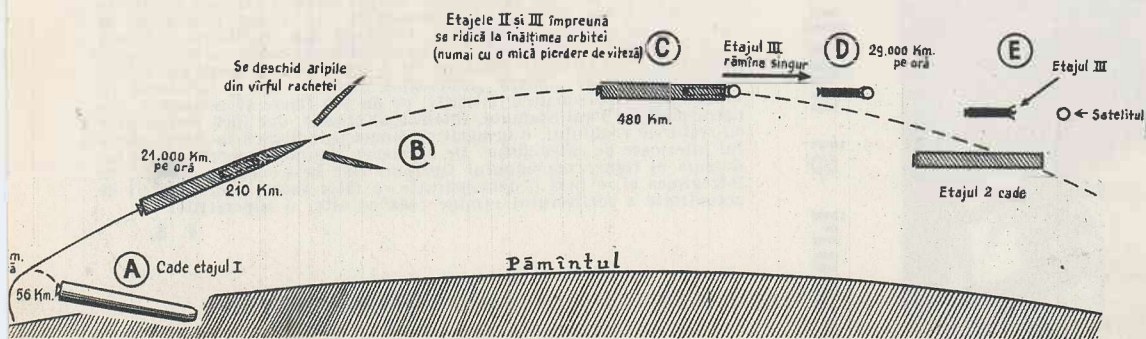
Se presupune că activitatea solară influențează și starea timpului, și multe alte date terestre. Aceste lucruri nu se cunosc încă pe de-

către U.R.S.S. și S.U.A., a sateliților artificiali ai pământului.

Presa sovietică a anunțat nu demult că în U.R.S.S., pregătirile pentru lansarea satelitului artificial au fost încheiate cu succes. Pe de altă parte, lansarea satelitului artificial american va fi întrziată din cauza unor dificultăți de ordin tehnic, ivite în ultimul moment.

Sateliții artificiali ai pământului vor consti-

1) Atmosfera foarte înaltă a pământului.

LANSAREA SATELITULUI ARTIFICIAL

A) În prima etapă, viteza rachetei atinge 10.000 km/oră, apoi primul etaj se desprinde și cade.

B) Viteza proiectilului crește pînă la 21.000 km/oră. Aripile din vârful rachetei se deschid; înălțimea la care ajung etajele II și III este de cca. 480 km. (Orientarea rachetei se face prin procedee de jeturi controlate).

C) Etajul II se desprinde și începe să cadă. Etajul III, accelerat pînă la viteza orbitală în jurul pământului, rămîne singur.

D) Etajul III ajunge la viteza de 29.000 km/oră. (Viteza orbitală, la cca. 480 km înălțime).

E) Satelitul se desprinde de etajul III... Stația radio-terestră pune în funcțiune stația de semnalizare de pe satelit. (Etajul III urmează cîva timp satelitul, apoi cade din cauza rezistenței aerului; în desen se vede cum etajul II — desprins de la etapa însemnată de noi cu litera C — continuă să cadă).

tui cea mai spectaculoasă realizare a anului geofizic și cea mai îndrăzneată realizare de până acum a omenirii, în visul ei de a cuceri spațiul interplanetar.

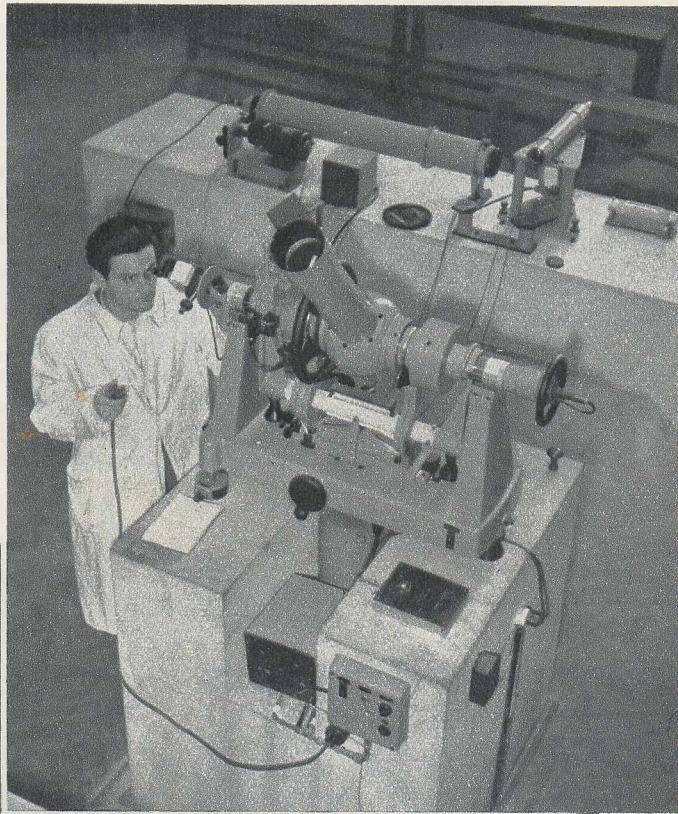
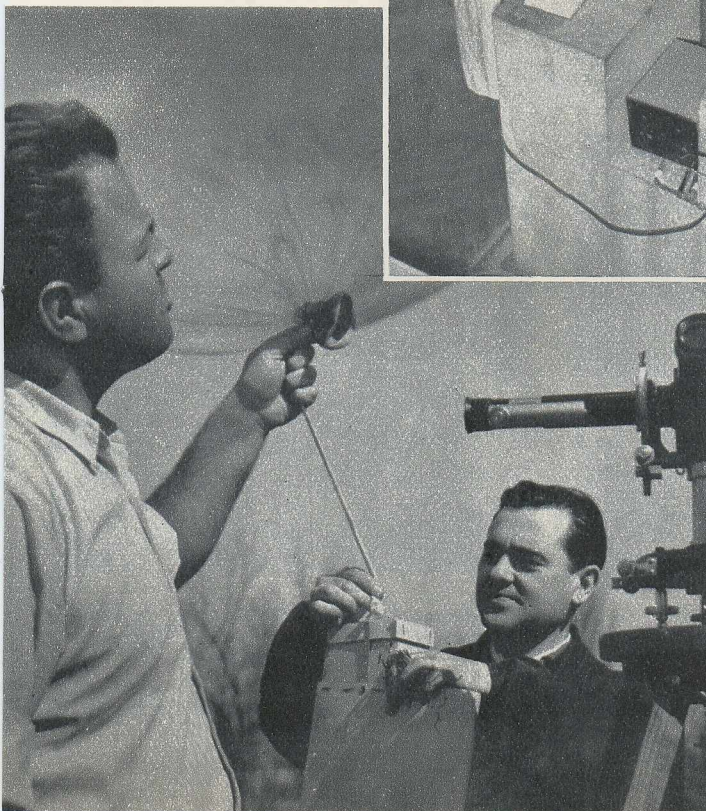
La început, sateliții — viitorii frați ai bătrânei noastre lune — vor fi de proporții reduse: vreo jumătate metru diametru, cu o greutate de circa 11 kg, inclusiv aparatele de pe ei. Lansat cu ajutorul unei rachete multiple, alcătuite din trei etaje, satelitul capătă, după explozia ultimului etaj al rachetei, o viteză de circa 29.000 km pe oră. La această viteză, forța de atracție a pământului este învinsă de forța centrifugă născută din marea viteză a satelitului și acesta începe să se rotească mereu în jurul pământului (fără a avea nevoie de combustibil), la o înălțime de 360-1600 km. În 90-100 minute el va face un ocol al planetei noastre și, în funcție de înălțimea la care se va afla față de pământ, va traversa discul lunei în câteva secunde sau în câteva zecimi de secundă. Luminat de Soare, în amurg sau în zori, când observatorul va avea astrul zilei sub orizont, satelitul va părea o mică stea, abia vizibilă. În lumina crepusculară, el va trebui pândit când trece prin dreptul stației de observație și nu va putea fi văzut decât cu o mică lunetă sau cu binoclul.

Și acum o mică dezamăgire: prin dreptul țării noastre satelitul nu va trece pe deasupra capului, ci aproximativ la jumătatea distanței până la orizont, spre sud; din cauza aceasta el va fi și mai puțin strălucitor. Cu toate acestea, oricare dintre noi îl va putea vedea dacă se va pregăti și va lua din timp unele măsuri: se pot forma echipe de astronomi amatori și fiecare dintre membrii echipei va putea supraveghea cu o mică lunetă fixă, o oarecare regiune a cerului.

Observatoarele din toată lumea vor urmări

In cadrul Anului Geofizic Internațional se face determinarea, cu o nouă lunetă Zeiss, a longitudinii și latitudinii Observatorului astronomic din București. →

Și meteorologii lucrează intens... In momentul acesta, la stațiunea Băneasa se lansează o radio-sondă ↓

cu febrilitate evoluția satelitului. Cu ajutorul aparatului de emisie radio de pe acesta, el va putea fi precis localizat, prin mijloace radio, până la 3000 km distanță. Pe baza pozițiilor precise ale satelitului se va putea calcula cu mare exactitate orbita acestuia și din orbita lui se vor deduce o serie de date geofizice importante: turtirea pământului, forma și dimensiunea lui, variațiile densității în scoarța terestră, starea atmosferei foarte înalte etc.

Foarte bine — veți spune dumneavoastră — dar ce se va întâmpla până la urmă cu acești sateliți, după ce își vor fi îndeplinit sarcinile date de omenire? Se vor învârti în jurul nostru la nesfârșit, până la adâncile noastre bătrâneți? Nu, sateliții aceștia, primii sateliți lansați de omenire, nu vor avea o viață eternă. La marile înălțimi la care vor evolua, mai există unele urme de aer. Prin frecarea cu suprafețele sateliților, aceste urme de aer îi vor face să-și încetinească viteza și să se apropie de pământ. După câteva luni, maximum câțiva ani, intrând în regiuni mai dense ale atmosferei, sateliții se vor încălzi puternic prin frecarea cu aerul și vor arde ca niște mici stele căzătoare...

Pare puțin trist, dar nu este. În locul lor oamenii vor scorni și vor lansa alți sateliți, alte aparate, alte metode și mai perfecționate, cu ajutorul cărora vor afla noi și noi taine despre problemele care îi preocupă... Imi bazez afirmația pe știrea dintr-o telegramă Tass, sosită înainte de închiderea ediției: oamenii de știință vor putea împiedica coborîrea prematură a satelitului și-l vor putea sili să se apropie de Lună... Dirijat de pe pământ, acesta va putea fi transformat în satelit al Lunei și va efectua cercetări în spațiul din apropierea ei. Cu această știre închei articolul... Astfel, veștile care vin una după alta ne depășesc...

**TE VĂD!..
TE VĂD!..**

Fotografii de S. STEINER

TE VĂD!

O dispută „pugilistică“

Credeți că în fața redutabilului pumn adversarului o să mai răspundă ?

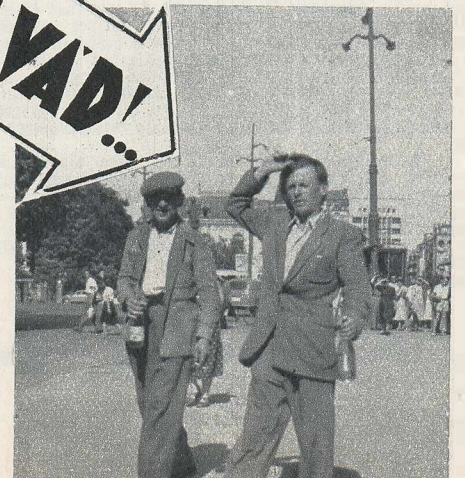
La coafor

Un „partizan“ al egalității între bărbați și femele.

Copăcel, copăcel!

Pe lângă gard, pe lângă drum!

TE VĂD!

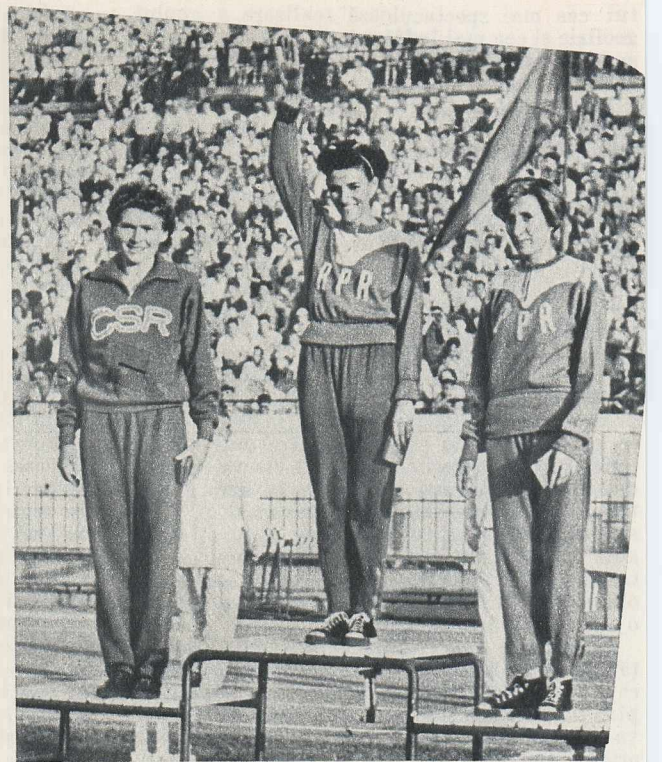

În cadrul campionatului european de baschet de la Sofia, jucătorii noștri au obținut frumoase succese, întrecând formații de valoare, ca aceea a Franței. Iată doua momente de la acest campionat: deschiderea festivă (sus) și o fază din meciul R.P.R. — R.P. Ungară (Răducanu înscriind pentru echipa noastră — stinga).

La un minut după obținerea titlurilor de campioni: N. Navasart și N. Frohs (ambii de la C.C.A.) au realizat cel mai bun timp în proba de două vâsle a campionatului de canotaj academic.

Victorioasă și mândră de recordul realizat (2: 08,8 la 800 m plat), Florica Oțel salută publicul spectator de la întâlnirea triumphiulară de atletism R.P.R. — Italia — R. Cehoslovacă.

INDEMN

Este un lucru bine cunoscut de acum că cele mai mari întreceri internaționale, în frunte cu Jocurile Olimpice, încep cu mult înainte de data deschiderii lor oficiale. Vă mai amintiți desigur de uluitoarele performanțe care s-au realizat în toate sporturile, dar mai cu seamă la atletism și natație, în întâmpinarea Olimpiadei de la Melbourne. La un fenomen identic asistăm acum, înaintea Jocurilor Sportive Prietenesti de la Moscova. Trecind deocamdată peste șirul performanțelor dobândite de sportivii din alte țări, ne vom opri la ultimele recorduri înregistrate de reprezentanții noștri. Cu prilejul întâlnirii triumphiulare de atletism R.P.R. — R. Cehoslovacă — Italia, sportivele Ana Șerban, Maria Diți și Florica Oțel au realizat trei noi și valoroase recorduri republicane la 80 m garduri (11,1 sec), aruncarea sulitei (49,99 m) și 800 m (2:08,8).

Sportivii fruntași din țara noastră se pregătesc acum cu multă însuflețire în vederea Jocurilor Sportive Internaționale ale Tinereții de la Moscova. Tuturor le-a provocat o mare bucurie vestea realizării acestor recorduri. Publicul nostru așteaptă ca ei să găsească în aceste performanțe un indemn de a asalta și celelalte recorduri ale țării, de a se pregăti cit mai temeinic pentru viitoarele întreceri internaționale, de a dobândi în cinstea Festivalului de la Moscova noi victorii de răsunet, noi performanțe de valoare.

IN OFSAID

* Miile de spectatori care au asistat la meciul de fotbal dintre formațiile Progresul București și Olympique Marseille au fost pe cit de surprinși, pe atit de neplăcut impresionati de abaterile unor jucatori francezi de la cele mai elementare reguli de sportivitate. Cind au văzut că au în față o echipă superioară, care îi depășea prin viteza acțiunilor, ei au început să se dedea la iregularități dintre cele mai flagrante, lovind și scuipind pe jucătorii noștri, protestind scandalos la deciziile arbitrilor și vrind chiar să părăsească terenul de joc. Faptele sînt cu totul ușite din comun și nu au mai fost întâlnite pe terenurile noastre de sport de ani de zile. Ele au totuși o explicație: fiind o echipă profesionistă, Olympique-Marseille nu a vrut să-i scadă acțiunile în arena sportivă internațională datorită unui meci... oarecare, la București. Se știe însă că singurul criteriu de apreciere a valorii fotbalistilor este confruntarea de pe teren. Sperăm că după concludentul rezultat de 2-4, echipele franceze și-au schimbat impresia despre valoarea fotbalului nostru. În orice caz aroganța și brutalitatea — cu atit mai mult cind vin din partea unor oaspeți pe care i-am primit și găzduit cu toată prietenia — nu sînt de natură să stimuleze bunele relații sportive între țări.

* În ciuda calificativelor cu care ziarul „Sportul Popular” s-a grăbit să gratuleze organizarea întâlnirii triumphiulare de atletism R.P.R. — R. Cehoslovacă — Italia, considerăm că Bucureștiul nu a fost o gazdă potrivită pentru această întrecere. În timp ce în capitala țării ea a stîrnit un interes minor, la Cluj, la Timișoara sau în alt mare centru din provincie ar fi adunat în tribune un număr record de spectatori.

Campionatul mondial de fotbal

La 23 iunie, echipa Uniunii Sovietice a întrecut cu 3-0 reprezentativa R.P. Polone. (Telefoto-Agerpres)

Dezlănțuit, Hidegkuti se apropie de poarta apărată de Najdenov (Ungaria — Bulgaria 4-1). (Telefoto-Agerpres)

Posta redacției

POPA PETRE — BUCUREȘTI. Materialul dv. critic despre concertul „Muzica e viața mea” e foarte interesant, substanțial și bine scris. Regretăm însă că nu l-am putut publica în întregime datorită dimensiunilor sale mult prea mari pentru posibilitățile noastre de publicare, ca și faptului că materialul ne-a parvenit atât de târziu după premieră, încât apariția lui ar fi fost tardivă. Publicăm totuși mai jos câteva extrase din articolul dv.:

„Spectacolul e anunțat și prezentat apoi tot timpul de amabilul „domn” Rin Negrea care, pe un ton plin de patos, ne prezintă pe toți „domnii” componenți ai orchestrei. Mă întrebam și nu găseam răspuns, de ce l-o fi supărind pe Rin Negrea termenul de „tovarăș”, cu care ne-am obișnuit și care ne e atât de cald și de apropiat... Imi permit să fac o observație, care e valabilă pentru mulți interpreți de muzică ușoară și anume pentru acei care împrumută din melodiile din cele două Americi, elemente caracteristice muzicii interpretate prin dubioase localuri nord-americane, deși folclorul și creația artistică a respectivelor popoare nu au nimic comun cu acestea...”

... Dorina Drăghici e o adevărată artistă, pentru că se transpune, vibrează integral în ritmul melodiei și al conținutului ei...

... Cîntecele de „mare succes” sînt (le-ați ghicit): „Che fai tu luna”, „Bella dona”, „Vagabondul” etc. Puține și mereu aceleași... Programul promite un potpuri de melodii sovietice, pe care ansamblul nu l-a executat însă. De altfel, e momentul s-o spun că nici muzica ușoară sovietică, nici cea din țările de democrație-populară nu sînt prezentate în concertul de la Dalles. E un lucru pe care spectatorii îl cer în mod legitim și peremptoriu”.

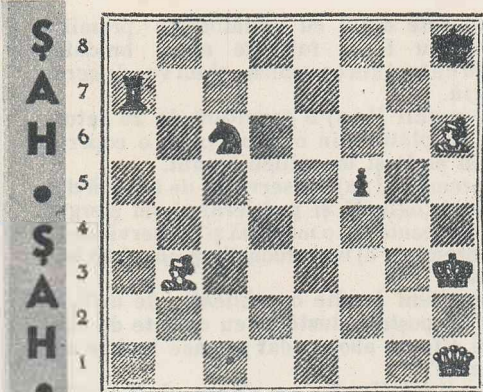
IRIMIA PETRE — COMUNA BÎRCA — SEGARCEA. Am trecut în planul nostru propunerea dv. de a publica un material despre istoricul orașului Craiova.

— Abonamentele se fac numai prin oficiile P.T.T., factorii poștali sau difuzorii voluntari din întreprinderi.

— Orice farmacie poate să vă pună la dispoziție un medicament contra pistruiilor.

UN ABONAT—CARACAL. Anonimatul în care vă complaceți ne pune în imposibilitate de a da curs reclamației dv. în legătură cu neprimirea la timp a revistei. De aceea adresați-vă persoanei sau oficiului P.T.T. care v-a făcut abonamentul, cerîndu-i să vă pună în drepturi. În cazul în care nu veți fi satisfăcut, scrieți-ne pentru a sesiza forurile superioare ale Difuzării Presei. Dar nu uitați să comunicați și numele dv.

NICA STELIAN — COMUNA CHEIA — TIMIȘOARA. Procurați-vă cartea „Manual practic de fotografie” de E. A. Iofis, pe care o puteți găsi în librăriile din Timișoara. Acest manual vă va iniția în arta fotografiei mai bine decît orice indicații pe care vi le-am putea furniza noi prin corespondență.

Problemă de A. P. GULEAEV

Din culegerea „Probleme și studii alese”, 1957.

Mat în 3 mutări

(Alb: Rh3, Dh1, Nb3, Nh6. Negru: Rh8, Tg7, Cc6, Pf5.)

Soluția problemei din cronică precedentă
O miniatură foarte simplă, dar elegant realizată. Soluția începe cu 1.Ng2-h1 după care sînt posibile două variante: 1...Rh2 2.Te3 R:h1 3.Th3 mat, și 1...Rh3 2.Rf2 Rh2 3.Th4 mat.
O combinație interesantă
Următoarea scurtă partidă s-a jucat de curînd într-un meci pe echipe, la Poznan, în R.P. Polonă, între Nowacki (alb) și Manka (negru).
1.e4 e6 2.d4 d5 3.Cd2 c5 4.e:d5 D:d6 5.Cg1 3 Cf6 6.Nc4 Dd8 7.d:c6! N:c5 8.0-0 Cc6 9.c3 0-0 10.D:e2 Cg7? (Cu această manevră negrul pierde prea mult timp. Era mai bine 10...Dc7, terminînd dezvoltarea pieselor). 11.Cg5! h6 12.Cg4! C:e4 13.C:e4 Nb6 14.T:d1 Cd5 15.Dh5 Dc7!! (După 15.f5 ar fi urmat o combinație asemănătoare aceleia care a avut loc în partidă: 16.N:h6! f:e4 17.T:d5! Df6 18.Tg5 N:c2+ 19.Rh1 T7 20.N:g7! T:g7 21.Tf5 și albul câștigă.) 16.N:h6!! (Începutul unei combinații elegante care decide partida în câteva mutări.) 16...g:h6 17.D:h6 (Amenință N:d5 urmat de Cf6+, ceea ce obligă pe negru să joace f7-f5. La 17...f6 ar fi urmat 18.Td3 Tf7 19.N:d5 e:d5 20.Tg3+Tg7 21. Cf6+ Rf8 22.Ch5 etc.) 17...f5 18.T:d5! Dg7 19.D:h5 și negrul a cedat, deoarece la 19...Nd7 ar fi urmat 20.T:d7! D:d7 21.Cg5 Tf6 22.C:e6.

SFATURI PRACTICE PENTRU Fotografi amatori

CURĂȚIREA LENTILELOR. Lentilele murdare sau prăfuite pot provoca fenomene de halo și, în orice caz, dăunează calității optice a imaginii. De aceea suprafețele lentilelor trebuie curățate din cînd în cînd, cu mare grijă și atenție. La fel trebuie să fim atenți și la aburirea suprafețelor lentilelor, care se întîmplă ori de cîte ori obiectivul este supus unor schimbări bruște de temperatură. Dacă obiectivul s-a aburit, nu-l ștergem, ci așteptăm cu fotografierea pînă cînd picăturile de apă se evaporă. Praful se îndepărtează cel mai bine cu ajutorul unei pensule curate și foarte moi, sau suflîndu-l cu ajutorul unei pompițe de cauciuc. După ce praful a fost îndepărtat, obiectivul se poate șterge cu o batistă de în curată. Nu se recomandă așupra sticlei optice și contribuie la degradarea prematură a obiectivului.

Să nu atingem sticla obiectivelor cu degete. Urmele de sudoare au un efect distrugător asupra sticlei optice și contribuie la degradarea prematură a obiectivului.

Răspuns la foto-ghicitoarea din pag. 14
Pe b-dul Bălcescu, vis-a-vis de
Circul de Stat.

MODA

românească la Moscova

Vă prezentăm câteva din modelele cu care R.P.R. a participat la Congresul Internațional al Model de la Moscova.

1) Talor din stofă subțire, fără guler, ce se poartă cu un pardeslu din același material.

2) Din jersu alb, o rochie cu fusta ușor încrețită și corsajul în fronsuri. Se poartă cu un cordon elastic și un turban din jersu.

3) Pentru tinere o rochie cu fusta bogată, presărată cu mici flori brodate. Corsajul și talia sînt marcate cu trei benzi de catifea, în culoarea broderiilor.

4) Dintr-o mătase naturală suplă, o rochie ale cărei grupuri de pliuri pornesc din corsaj, se întretate în talte, și se continuă pe fustă.

5) Pentru seară, o elegantă rochie satinată, cu un mantou larg, dublat cu același material.

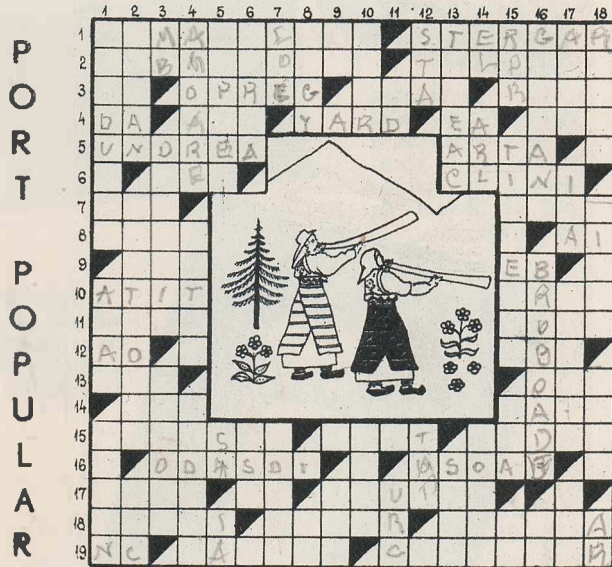
Concursul de jocuri distractive

pe tema „ETNOGRAFIE ȘI ARTĂ POPULARĂ”

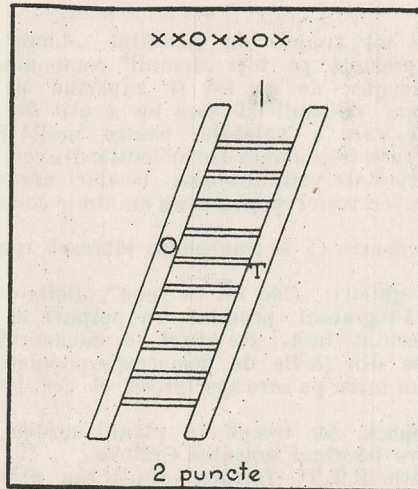
SERIA a II-a

MONOVERB CU INTARS

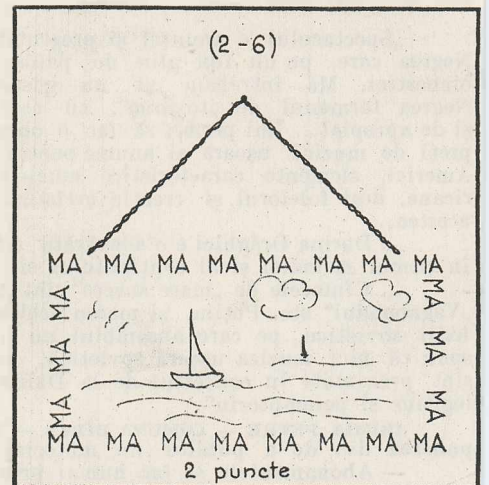
MONOVERB SILOGISTIC

35 puncte

2 puncte

2 puncte

ORIZONTAL: 1) Vâl de pînză albă ce-l poartă femeile pe cap (Ard.) — Proșop (Mold.). 2) Acoperăminte de cap, din catifea neagră, cu dantelă pe margini (Mold. de nord) — Basmale de muselină. 3) Prefix negativ — Plesă de port femeesc, făcută dintr-o țesătură de care atîrnă fire groase de lînă divers colorate (Ban.) — Roman de M. Sadoveanu — Primejdie posibilă. 4) Afirmație — Perioada „de vîrf” a unui iarmaroc — Măsură engleză de lungime — Dînsa — Diminutiv feminin. 5) Cu ele se lucrează horbotele, clorapii etc. — Măiestrie. 6) Numele slav al Adîgelui — Părțile ce se adaugă în lățime la croitul diferitelor plesse de port (pl.). 7) În șepci — Antren, ritm (fig.). 8) Act vechi — Pozezi. 9) Personaj feminin din „Rețeta fericii” — Eugen Barbu. 10) Provoci — Metal alb-cenusiu. 11) Talle — Interjecția lui Mîlică. 12) Alfa și omega — Localitate în Asia Centrală. 13) Găunos — Motive mărunte în formă de rotițe brodate pe pieptare. 14) Lînx — Învolață. 15) Stofă de mătase țesută cu fire de aur — Vâl de mireasă (Ard.) — Șorț cu ornamente pe poale, ce se poartă peste fustă (art. Oas). 16) Vestiment clerical — Sprintene. 17) Smocuri de lînă la gubă (Oas) — Face găurele la le — Gulerăș la gîtul lei (Mold. de nord). 18) Nostalgie — Snur (Ard.) — Cusătură în zig-zag cu care se încheie părțile ilor (Făg.). 19) Nichel — A trece firele urzelii printru lîțe și spată (Mold.) — Plectar moldovenesc.

VERTICAL: 1) Poala cămășii cu ornamente în partea de jos (Oas) — Poet ardelean — Haină lungă de dimie. 2) Pîntă veninoasă — Fotă (Mold. de nord) — Rîu în Asia Centrală. 3) Mihai Beniuc — Sat cu realizări valoroase în cusături (Oas) — Dungi colorate ce brăzdează catrința (Mold. de nord). 4) E vorba de dragoste — Vechi acoperămint de cap la femei, din pînză neagră cu flori roșii (Făg.) — Artistul anonim al portului popular. 5) A murmură — Între „la” și „do” — Tîne! 6) Lagună în care se află portul Abidjan — Interjecție. 7) Zeul vînturilor anagramat — Comună în Oas, cu port caracteristic regiunii. 8) Istvan, autorul romanului „La cea mai înaltă tensiune” — Idem. 9) Dîh nou precedentul — Se potieni la sfîrșit! 10) Șașu (Ard.) — Rămăș bun! 11) Vede! — Sui. 12) Sade — Pahar de bere. 13) Un fel de

ghetre largi de dimie (Mold.) — Izmene largi din pînză de casă (Oas). 14) Dînsul — Rîu în Schleswig — Suman de dimie (Făg.). 15) Patria noastră — Vergea cu care se ține pînza întinsă la războiul de țesut — Îl acoperă marama — Interjecție. 16) Șireturi împletite ce împodobesc hainele de dimie — Basmale de lînă — Spetează. 17) Oraș în Franța — Curelușe de meșină — Au ca șireturi noștale — Firul unei urzeli. 18) Haină scurtă de pănură, în loc de cojoc (Făg.) — Năluca din turbina lui Ivan — Nădrăgi țărănești (sing.) — Lucrez pămîntul.

MONOVERBE

(5-7)

1 punct

L = TI

(5-7)

1 punct

I @ A

(4-6)

1 punct

(C r) i

(6-8)

1 punct

T = R Æ

BIVERB PARADOXAL

(9-5)

2 puncte

i KA

CRIFTOGRAFIE

(5-4-3-5)

2 puncte

(R+A) T J A D E L

TRIVERB

(8-2-4)

2 puncte

T = Æ A + GN

JOC ANAGRAMAT

4 puncte

Se dau următoarele cuvinte: LAIBĂR, ABA, EBINCĂ, CATRINȚĂ, ROCODELE. Din inițialele lor formați un cuvînt, care să însemne o piesă de port popular. Prin anagramarea literelor acestui cuvînt, găsiți încă 5 cuvinte (anagrame perfecte) cu următoarele semnificații: 1) haină de postav purtată de țărance în loc de cojoc; 2) cămară; 3) cutii de lemn cu capac pentru brînză, unt etc.; 4) curate; 5) pînze urzite cu două feluri de bumbac.

IN ATENȚIA PARTICIPANȚILOR LA CONCURS

Seria ultimă a concursului de jocuri distractive organizat de revista „Flacăra” și Muzeul de Artă Populară al R.P.R. va apare în nr. 14 din 6 iulie a.c.

Concursul este dotat cu următoarele premii:

— Un premiu I: o față de masă brodată, un serviciu de tort din ceramică și un vas de ceramică neagră.

— Două premii II: a) o garnitură de 25 seturi brodate și un platou din ceramică; b) o copertă de carte din piele și un milieu brodat.

— Trei premii III: a) un serviciu de toaletă din lemn sculptat (ogîndă și pudrieră) și un ștergar cu ornamente țesute; b) o maramă și un serviciu de țuică din ceramică; c) un cordon din piele și un milieu brodat.

— 10 mențiuni I: cite o publicație de artă, o serie de cărți poștale ilustrate cu obiecte de artă populară și cite un abonament pe șase luni la revista „Flacăra”.

— 20 mențiuni II: cite un album al Muzeului de Artă Populară al R.P.R. și cite un abonament pe trei luni la revista „Flacăra”.

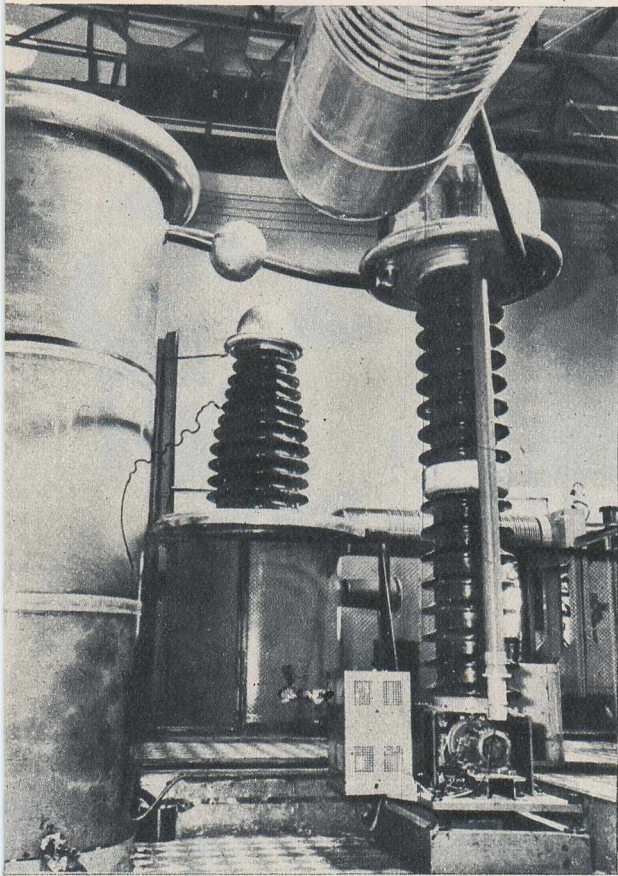
Dezlegările tuturor jocurilor din concurs vor fi trimise într-un singur plic, pînă la data de 20 iulie. Se consideră expediate în termen dezlegările ce vor purta pe plic ștampila poștei din localitatea de expediere, pînă la data de mai sus.

Se atrage în mod deosebit atențiunea că dezlegările neînsoțite de toate cele trei cupoane de participare nu vor fi luate în considerație. Pentru controlarea rezultatelor obținute în concurs, participanții sînt rugați să-și păstreze copii după dezlegările trimise.

În „Flacăra” nr. 18 din 3 august vom publica dezlegările tuturor jocurilor din concurs, împreună cu un cupon de dezlegări. Dezlegătorii care vor să participe la tragerea la sorți a premiilor vor anunța în scris pînă la data de 12 august numărul de puncte pe care le-au totalizat, anexînd la scrisoare cuponul de dezlegare. După trierea rezultatelor, se vor distribui premiile în ordinea numărului de puncte. În caz de paritate, cîștigătorii vor fi indicați prin tragere la sorți. Revista „Flacăra” va publica numele și fotografiile premianților.

BON DE PARTICIPARE Nr. 2 la concursul de jocuri - Nr. 2

ÎN JURUL GLOBULUI

CEA MAI PUTERNICĂ DIN LUME. Injectorul de protoni, prima verigă a sincrofazonului, cea mai puternică instalație atomică din lume, pusă de curând în funcțiune la Institutul unificat de cercetări nucleare la Dubna, lângă Moscova.

DUPĂ 117 ANI. Scormonind printre pietrele de pe fundul râului Vilsan, afluent al Argeșului, studentul Nic. Stoica, de la Facultatea de biologie din București, a prins și câteva zglăvoace, care-i părură ciudate, deoarece — contrar celor învățate — aveau corpurile acoperite cu solzi.

Ciudatele exemplare au fost luate în studiu de către prof. Margareta Dumitrescu și dr. P. Bănărescu, care au constatat că ele aparțin familiei percidelor, din care face parte și șalaul. Acest pește, pe lângă că are caractere morfologice deosebite de ale celorlalte genuri cunoscute până acum, este singurul reprezentant din familia percidelor, care a fost găsit în apele rezezi de munte. Din 1840, când a fost descris ultimul percid din Europa și Asia, până azi nu s-a mai descoperit nici unul. Acestui nou gen de pește din familia percidelor, i s-a dat numele de *Romanichthys valsanicola*.

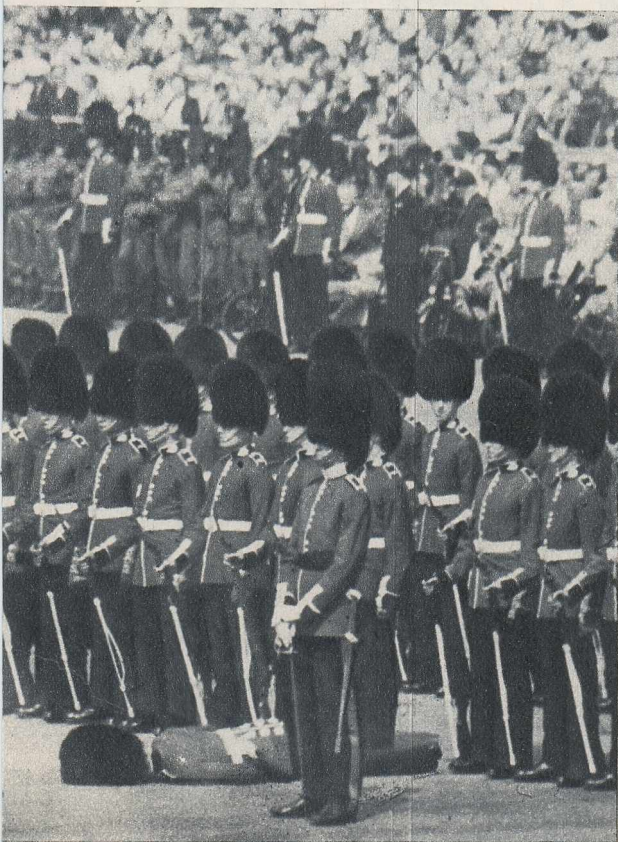
Romanichthys valsanicola

CUMPĂRAȚI-VĂ UN NAS AMERICAN! Din pricina mizeriei, multe femei japoneze sînt nevoite să-și cîștige existența „distrîndu-i” pe ocupanții americani. Daryan-keii sînt pretențioși. Iar un nas „tip Hollywood”, cum poate executa numai chirurgul din Shinbasi pe care-l vedem în fotografie, costă cca 75 de dolari. Scump, dar... nu face!...

RECORDMAN CU... PENE. De curînd, doi naturaliști suedezi au prins un albatros și l-au dus la o distanță de 109,3 km. Albatrosul s-a întors la cuib după 34 minute și 10 secunde, atingînd astfel viteza de 192 km pe oră!

← **INSTANTANEU.** Tradiția e tradiție, dar și omul e om: totemul cînd parada londoneză era în toi, un soldat al gărzii regale britanice a leșinat. N-a mai putut suporta omul cușma miștoasă și dolmanul gros al uniformei. Dar camaradul lui de alături nu are voie să-l ajute.

Evenimentul cel mai însemnat al stagiunii estivale londoneze va fi prezentarea în premieră a unei realizări a lui Charlie Chaplin, „Un rege la New-York”, film la care marele artist a lucrat în ultimii ani în Europa, de cînd a părăsit definitiv Hollywood-ul. Filmul este o excelentă satiră împotriva moravurilor și instituțiilor americane, de la extravagantele mondene, pînă la „vinătoarea de vrăjitoare”.

Cîteva zile ne mai despart de ziua deschiderii celui de-al zecelea Festival Cinematografic Internațional de la Karlovy-Vary, care se va desfășura între 6 și 21 iulie. Festivalul, organizat anul acesta într-un cadru festiv jubiliar, va întruni cel mai mare număr de țări reprezentate prin producțiile lor la vreun festival internațional: 51 de țări, față de 23 întrunite la ultimul festival de la Cannes.

Regizorul italian Maleno Malenotti, care pregătește filmul „Squarcio”, s-a gîndit să alcătuiască un cuplu actoricesc „senzational”, apelînd pentru cele două roluri principale la Yves Montand și Alida Valli. Deocamdată, numai Alida Valli a acceptat, căci Yves Montand este, pare-se, nemulțumit de scenariu.

Actrița, celebră pe vremuri, Marlene Dietrich, care a debutat acum mai bine de un sfert de veac în filmul german „Îngerul albastru” și care și-a continuat cariera la Hollywood, se vede nevoită să accepte acum, în perioada de declin a activității ei, roluri în filme polițiste de duzină, ca „Stigmatul diavolului”, unde partenerul Marlenei e un alt actor din generația ei, Akim Tamiroff.

Nimeni nu se aștepta ca ecranizarea cunoscutei piese americane „Omul care aduce ploaie” de Richard Nash, să prilejuiască un film mediocre, care minimalizează mesajul uman al acestei piese, transformîndu-i tema valoroasă într-un banal film de cowboys, care se susține doar grație excelentei interpretări a Lizzei, cunoscuta Katherine Hepburn, și a lui Burt Lancaster, care joacă rolul lui Starbuck.

Una din cele mai recente producții ale studioului cinematografic sovietic Lenfilm o constituie „Stepan Kolclughin”, film realizat după romanul lui Vasili Grossmann, lucrare binecunoscută cititorilor noștri. Pe baza unui scenariu semnat de S.S. Kara, regia lui T. Radionova și operatorul G. Maradjian au izbutit să creeze un film care se impune printre cele mai interesante realizări ale anului.

Ladislao Vajda este numele unui tînăr regizor spaniol care reușește, în pofida asprei cenzuri oficiale, să-și transforme filmele în zguduitoare documente umane. După succesul primei sale realizări, „Marcelino, pline și vin”, Vajda a prezentat de curînd filmul „Picul”, pe care critica cinematografică îl compară cu izbutitul film „Hoții de biciclete”.

Un cid de albatroși

REDAȚIA: BUCUREȘTI Căsuța Postală 7
PIAȚA ȘCINTEII Tel. 7.60.10 Int. 1744

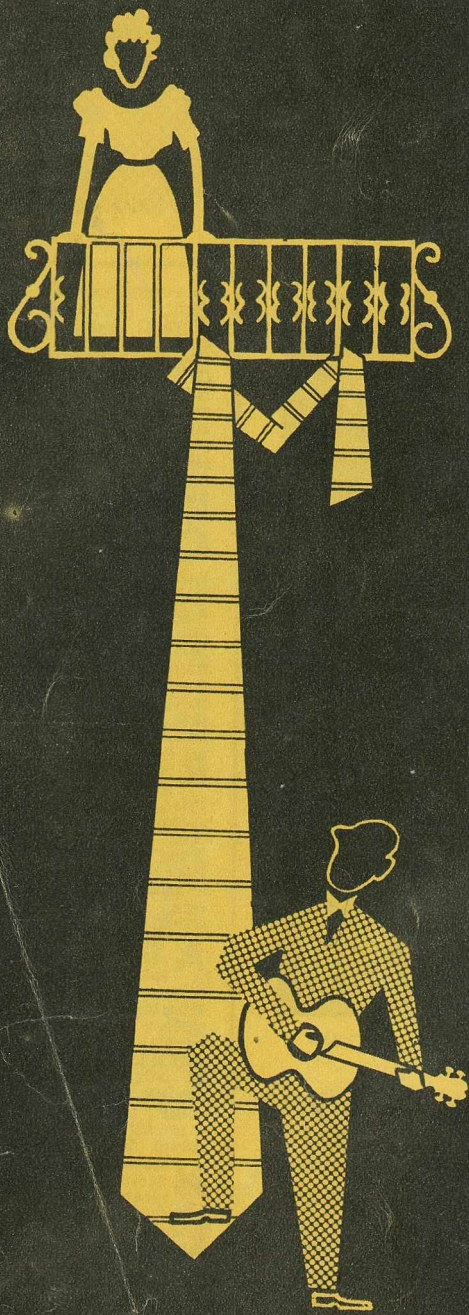
ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR

3 luni : 18 lei
6 luni : 36 lei
un an : 72 lei

PUBLICITATEA: Telefon 7.60.10 Interior 1786. Manuscrisurile nepublicate nu se înapoiază. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”. Plănșele poligrafice executate la Întreprinderea Poligrafică-Sibiu.

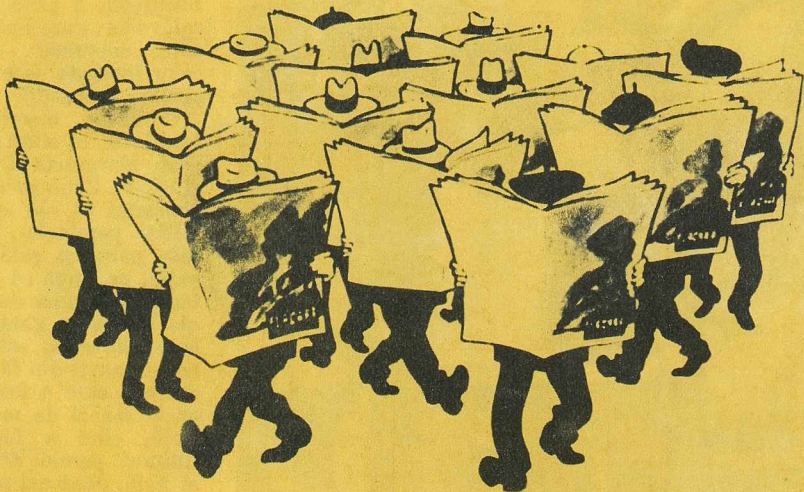
portati
cravate
elegante
din
mătase
naturală

PREȚUL 1,50 LEI

ÎNCEPÎND CU ACEST NUMĂR

FLACARA

apare săptăminal

IN FIECARE SÎMBĂTĂ

Pronosport

-N-AM NICI O GRIJĂ! CÎND SE
TRANSMÎT REZULTATELE TE
TREZIM NOI...

Pronosport

La 5 iulie

VINEEE

revista
de
jocuri
distractive

RIABUS